

12 RÖPIRAT.

Budapest,

1881. február 15.

I. évfolyam

V. füzetet.

A budapesti egyetem polgársága köréből, Istóczy Győzőhöz intézett üdvözlő irat átadása az ország- házban, februárhó 10-én.

A budapesti egyetemi polgárság körében mozgalom indult meg, hogy az antisemitikus irány iránt tanúsított rokonszenvüket ők is kifejezzék. Ennélfogva Istóczy Győzőhöz, mint hazánkban az antisemitikus mozgalom megindítójához az alább közlött üdvözlő iratot intézték, melynek átadása folyó hó 10-én történt meg az országházban.

Az egyetemi polgárságnak 25 tagból álló küldöttsége d. e. 11 órakor megjelent az országház első emeleti 1-ső számú tanácskozási termében, hol a fiatalság szónoka a következő beszéd kíséretében adta át az üdvözlő iratot:

„Tisztelt képviselő úr!

Engedje meg, hogy az alulírt egyetemi polgárok nevében azon szándéknak tolmácsa lehessen, hogy, sorakozva a tisztelt képviselő úr által kitűzött zászló alá, a semitismus térfoglalásának gátat vethessünk, látva azt, hogy ezen faj a legaljasabb eszközöktől sem riad vissza, melyekkel mind anyagi mind erkölcsi jólétünket, minden módon megsemmisíteni igyekszik.

A zsidóknak embertelen cselekedetei, nem pedig vallási gyűlölet az, mi bennünket a felszólalásra indít, kérve tisztelt képviselő urat, fogadná ezen ívet, mely névsorunkat tartalmazza, elveihez való hű ragaszkodásunknak jeléül; – kifejezve egyszersemind azon óhajt: vajha a nemzet többi képviselői is felismernék a veszélyt, mely hazánkat fenyegeti: – s a midőn részünkre szíves támogatását kérjük, bátor vagyok megemlíteni, hogy igénytelen erőnkhez képest igyekezni fogunk a teendő intézkedéseket támogatni.” (Hosszan tartó éljenzés.)

Istóczy Győző e beszédre következőleg válaszolt:

Uraim! Tisztelt elvbarátim!

A midőn az egyetemi polgárok e rokonszenves nyilatkozatát az önök kezeiből átveszem: úgy tekintem e nyilatkozatot, mint azon eszmék és elvek hódító hatalmának újabbi bizonyítékát, a mely, most már az egész civilizált világon elterjedt s mindinkább érvényesülő eszméknek és elveknek én csak egyik szerény tolmácsa vagyok.

A magyar ifjúság élénk hazafiúi érzéke mindenkor megértette a kor intő szózatát, s így természetes, hogy lehetetlen volt e szózatot meg nem értenie akkor is, a midőn nemzetiségünket, társadalmunkat, a haza és a nemzet jólétét és jövőjét fenyegető azon nagy veszélyek elhárításáról van szó, a mely veszélyekkel e javainkat, a közigazdasági, társadalmi és politikai vészes hatalommá növekedett semitismus fenyegeti, s a mely veszélyek elhárítására törekedni, nekünk mindnyájunknak, – minden pártkülönbség nélkül, és minden nemzetiségi különbség nélkül, – közös érdekünk, közös feladatunk, közös kötelességünk. (Éljenzés.)

A semitismus pénzügyi, társadalmi és politikai despotismusa alatt senyvedő nemzetek, élükön a nagy német nemzettel, az antisemitikus mozgalom útján egy regenerationális processuson mennek keresztül, s e nemzeti regenerationális processusnak kiváló előharczosai a németországi egyetemek polgárai is. – Adja a magyar nemzet Geniusa, hogy e regenerationális, megifjodási processuson, az állami létének második évezredébe lépő, szaz első, dicsőségteljes évezred után, ezen második évezredben is élni akaró, és pedig nem mint a semitismus pária-hada élni akaró magyar nemzet is keresztülmenjen, és hogy sikerüljön nemzetünknek, az ősök vérével áztatott drága hazai földet, – a mely föld, a semitikus hódítások folytán már inog lábaink alatt, – nemzetünk részére megtartva, örökségképen a késő utódokra is átszarmaztatni. (Élénk éljenzés.)

Az egyetemi ifjúságnak e határozott, bátor fellépése kiindulási pontját fogja képezni a mostmár hazánkban is meginduló antisemitikus mozgalomnak, sőt e jelentőségteljes fellépés a haza határain túl is hullámokat verve, az antisemitismus ügyének a külföldön is hatalmas lendületet fog adni.

Fogadja azért t. szónok úr, fogadják önök, t. uraim s elvbarátim, s vigyék meg önök küldőiknek is, ügyünk nevében kifejezett legmelegebb köszönetemet és hazafiúi üdvözetemet.” (Hosszan tartó éljenzés.)

Ezután a küldöttségi tagok bemutatvatván, a küldöttség, rövid beszélgetés és barátságos kézszerítások váltása után, éljenzés között távozott.

Várfalvi F. Dénes.

Az üdvözlő irat szövege.

T. Istóczy Győző országgyűlési képviselő úrnak

Budapest.

Amaz élénk mozgalom, melyet T. Uraságod a hazánkban már-már megdönthetetlennek és kiirthatatlannak látszó sémita befolyás és garázdálkodás ellen megindított, egyetemi polgáraink körében is élénk viszhagra talált.

A zsidók befolyását, világalomra és a más faj béliek megromlására irányzott törekvését sajnálattal látjuk terjedni. E faj, – mely anyagi eszközeivel népünket rontja, idestova állami létünket is kétségessé teszi, mely „culturája” és sajtójával a germanizációnak, az erkölcstelenség, a politikai és vallási indifferentismus vészes elveinek csinált propagandát, mely a tudományba a felületességet hozza be s a hosszú századok és annyi nagy szellem dicső vívmányait üzleti árucikké alacsonyítja, – hazánk, nemzetünk és polgártársaink romlására törekszik.

Mi, fiai a magyar hazának, hívei a polgárerényeknek, és szerény közharczosai a tudományoknak, midőn a sémiták fentebb vázolt és már egyetemünk jogi, orvosi és bölcseleti szakában is megdöbentő számmal ellenünk vállvetve működő üzelmeit elítéljük: egyúttal önnek, ki nyílt sisakkal, tiszta lelkesedéssel és erős meggyőződéssel szállt szembe e betolakodó, depraváló, hozzánk simulni nem tudó fajjal, – elismerő köszönetünket és bizalmunkat fejezzük ki.

A jók és meg nem tántorodottak segélyére van szükségünk, ha nem akarjuk szép hazánkat, életünk- és vagyonunkat a sémiták tartalékául dojni.

Fogadja T. Uraságod szavunkban egy ország ifjúságának üdvözlését.

Kelt Budapesten, 1881. február havában.

A budapesti egyetemi polgárok:

Lovag Aldulianu Szilárd joghallgató, Brassó megye.
 Áron Sándor orvostanhallgató, Szatmár m.
 Árvay László j. h. N-Kanizsa.
 Babarczy Géza j. h. Szeged.
 Balassa István o. h. Borsod m.
 Balázs János gyógyszerészet-hallgató, Bács-Bodrog iru
 Bánó József o. h. Kecskemét.
 Barassevits István j. h. Bács-Bodrog m.
 Barta Andor j. h. Komárom m.
 Barta Antal j. h. Budapest.
 Bauer János o. h. Bács-Bodrog m.
 Bárdió György j. h. Zala m.
 Bárdosi Emil j. h. Maros-Torda m.
 Bélák Sándor o. h. Veszprém m.
 Benczelits István j. h. Tolna m.
 Bencsáth István gy. sz, h. Trencsén m,
 Bentsik József jogszigorló, Debreczen.
 Beöthy János o. h. Jász-Nagy-Kun-Szolnok m.
 Berrár Gyula o. h. Jász-Nagy-Kun-Szolnok m.
 Bignio Béla o. h. Csanád m.
 Blecha Nándor j. h. Maros-Torda m,
 Bodoky Árpád j. h. Békés m.
 Bodoky Zoltán j. h. Budapest.
 Z. Bodola Gábor j. h. Maros-Thorda m.
 Bogdán Virgil j. h. Torontál m.
 Bolla K. László j. szig. Vas m.
 Boross István j. h. Székesfehérvár.
 Böröndy Gyula j. h. Zala m.
 Brányi Kálmán o. h Sopron m.
 Bozic László j. h. Vukovár.
 Breuer Sándor o. h. Szepes m.
 Bruckner Ernő o. h. Debreczen.
 Buder Ferencz o. h. Bihar m.
 Bukusevics Kamill Emil j. h. Baja.
 Burtik Victor orv. szig. Bihar m.
 Chák Árpád j. h. Zala m.
 Chalaupék József o. h. Eger.
 Chernél György j. h. Vas m.
 Chilkó Sándor j. h. Szeged
 Ciaclanu Miklós o. h. Kis-Küküllő m.

Csaba Jenő o. h. Szatmár m.
 Csempész Kálmán j. h. N.-Kanizsa.
 Cseresnyés Antal gy. Sz. h. Makó.
 Csikós Balázs műegyetemi-hallgató Jász-Árokszállás.
 Csiszár Pál bölcsészeti-hallgató, Budapest.
 Csonka Ede j. h. Somogy m.
 Czimer Károly b. h. Szeged.
 Czirfusz Dezső o. h. Bács-Bodrog m.
 Czirklpach László o. h. Somogy m.
 Darázs Gyula j. h. Budapest.
 Darázs Zsigmond o. h. N.-Kanizsa.
 Demjanovich Emil o. h. Maros-Torda m.
 Dermár János gy. sz. h. Hont m.
 Dezsényi Árpád j. h. Somogy m.
 Dimics Pláto j. h. Bács-Bodrog m.
 Dobos Béla j. h. Ungvár.
 Domahidy Miklós o. h. Szatmár m.
 Domszlovits Vilmos o. h. Bács-Bodrog m.
 Dömötör Géza j. h. Fehér m.
 Dugovics István jogszig. Veszprém.
 Ember Géza j. h. Máramaros m.
 Esze Tamás j. h. Szatmár-Némethi.
 Fay Béla j. h. Tolna m.,
 Ferschia Jenő j. h.
 Fibán Gyula o. h. Alsó-Fehér m.
 Fischer Ferencz j. h. Bács-Bodrog m.
 Fodor Pál o. h. Somogy m.
 Fonyó Andor gy. sz. h. Tolna m.
 Földvály Géza j. h. Budapest.
 Gaál Béla j. h. Somogy m.
 Gertinger Pál j. h. Bács-Bodrog m.
 Godián István j. h. Krassó-Szörény m.
 Goreczky Zsigmond j. h. Szatmár m.
 Gottesman Károly j. h. Maros-Vásárhely.
 Göldner Károly j. h. Maros-Vásárhely.
 Gráber Lajos j. h. Bács-Bodrog m.
 Gyurkovich László j. h. Gömör m.
 Lerchenfeldi Günther Kálmán j. h. Szatmár m.
 Halis István jszig. N.-Kanizsa.
 Hamar Gyula j. h. Nyitra m.
 Handler Ferencz j. h. N.-Kanizsa.
 Fiatarán Jakab jszig. Arad m.

Hauke Imre j. h. Tolna m.
 Hervay István j. h. Csanád m.
 Hevesy Kálmán j. h. Tolna m.
 Horváth Ákos a h. Szepes m.
 Horváth Ákos j. h. Erdély.
 Horváth János j. h. Pozsony m.
 Horváth Károly o. h Debreczen.
 Horváth Károly jszig. N.-Kanizsa.
 Baltavári Horváth Sándor j. h. Vas m.
 Hrabati Imre gy. sz. h. Nyitra m.
 Hulley Sándor j. h. Zólyom m.
 Ilea György j. h. Torda-Aranyos m.
 Imre Lajos j. h. Szatmár m.
 Imrey j. h. Jász-N.-Kun-Szolnok m.
 Kisasszonyfalvi Istvánffy Miklós o. h. Szabolcs m.
 Jakabfy Pál j. h. Temesvár.
 Jaskovics Ferencz j. h. Sáros m.
 Jeszenszky Gellért j. h. Jász-N.-Kun-Szolnok m.
 Jékel László o. h. Szatmár m.
 Jordán Béla j. h Bács-Bodrog m.
 Juhász Jenő j. h. Bács-Bodrog m.
 Kalmár József o. h. Szabolcs m.
 Kasztl Imre b. h. Hajdú m.
 Kálmán István j. h. Szeged.
 Gróf Keglevich Béla j. h. Budapest
 Kelemen Béla j. h. Csongrád m.
 Kemény Béla j. h. Szeged,
 Kikindai Cesar j. h. Torontái m.
 Kikindai Győző j. h. N.-Kikinda.
 Kilián Jenő j. h. Győr m.
 Király István o. h. Debreczen.
 Kispál Mihály b. h. Kis-Küküllő m.
 Kiss Ferencz gy. sz. h. Heves m.
 Kolonich Károly j. h. Szabadka.
 Komjáthy Kálmán o. h. Sopron m.
 Kompolthy j. h. Debreczen.
 Konthy Gyula o. h. Debreczen.
 Kopasz Ferencz j. h. Csongrád m.
 Kosaras Sándor j. h. Fehér m.
 Kovách Antal o. h. Jász-N.-Kun-Szolnok m.
 Kovacsics Ágoston j. h. Temes m.
 Kováts István o. h. Vas m.

Kozmutza Henrik j. h. Szatmár m.
 Körmendy Ferencz o. h. Somogy m.
 Krantz Gyula o. b. Budapest.
 Krebsz Ödön gy. sz. h. Somogy m.
 Krejcsi Rezső j. h.
 Laky Árpád o. h. N.-Kanizsa.
 Laudon István b. h. Ung m.
 Laurencz Ferencz j. h.
 László Iván j. h. Zala m.
 Lyubibraticz Dusán j. h. Zemplén m.
 Gróf Lónyay János j. h. Budapest.
 Lovászy Andor j. h. Bács-Bodrog m.
 Lőrinczy Kálmán b. h. Esztergom m.
 Mammusich Bódog j. h. Szabadka.
 Manojló Jenő j. h. Bács-Bodrog m.
 Mares Zoltán j. h. Budapest.
 Maróthy László j. h. Vas m.
 Matauschek Béla j. h. Bács-Bodrog m.
 Megay Vilmos gy. sz. h. Zalatna.
 Mennyei István j. h. Vas m.
 Mihajlovits János m. e. h. Temes m.
 Miklós Károly j. h. N.-Kanizsa.
 Miklósfy István j. h. Heves m.
 Molnár Imre j. h, Bars m.
 Molnár István j. h. Sopron m.
 Móczár Lajos v. j. h. Árokszállás.
 Móczár Ferencz o. h. Árokszállás.
 Mukics Simon j. h. Szabadka.
 Müller István gy. sz. h. Pest m.
 Nagy Dezső j. h. Nagy-Kanizsa.
 Nagy Lajos o. h. Debreczen,
 Nagy Mózes j. h. Háromszék.
 Nagy Sándor j. h. Bács-Bodrog m.
 Negreanu János o. h. Bihar m.
 Nemess István j. h. Vas m.
 Németh Antal j. h. Budapest.
 Németh Lajos g. h. Budapest.
 Nesztlinger Miklós o. h. Tolna m.
 Nyárády Gyula o. h. Maros-Torda m.
 Olariu Valeriu Severu o. h. Kraszó-Szőrény m,
 Olexy Viktor o. h. Liptó m.
 Oprea Aurél j. h, Krassó-Szőrény m.

Opreanu Nestor j. h. Arad m.
 Orsay Vilmos gy. sz. h. Kunság.
 Palkovich Jenő j. h. Esztergom.
 Pap Elemér j. h. Komárom m.
 Papp Emil j. h. Krassó-Szörény m.
 Papp István j. h. Maros-Vásárhely.
 papp József o. h. Debreczen.
 Perger Gyula j. h. Kaposvár.
 Pethes Mihály j. h. Árokszállás.
 Pethő Jenő gy. sz. h. Somogy m.
 Petráss János j. h. Trencsén m.
 Polczer Péter j. h. Fehér m.
 Popovits János j. h. Krassó-Szörény m.
 Purmann József j. h. Baranya m.
 Lovag Puscariu Emil j. h. Brassó m.
 Radu Aurél j. h. Temes m.
 Ragáts Gyula j. h. Zala m.
 Rátz Kálmán o. h. Nagy-Kanizsa.
 Rényi Dezső j. h. Máramaros m.
 Ribitzey Ferencz j. h. Hunyad m.
 Rill Ágoston j. h. Tolna m.
 Roboz Aladár j. h. Veszprém m.
 Rosca Péter j. h. Arad m.
 Róth Gábor j. h. Szepes m.
 Ruzsits István gy. sz. h. Zala m.
 Rüll János o. h. Mohács. Baranya m.
 Salamon Iván j. h. Fehér m.
 Schwéla János b. h.
 Siklósy Miklós o. h. Somogy m.
 Soltész Károly o. h. Hajdú m.
 Sólyomi Tivadar j. h. Zala m.
 Susits Béla j. h. Budapest.
 Stephaich Pál j. h. Somogy m.
 Stromp Ignác j. h. Gömör m.
 Szabó Lajos j. h. Bács-Bodrog m.
 Szabó Sándor j. h. Pest-Pilis-Solt m.
 Szalay József j. h.
 Szászy Dezső j. h. Bács-Bodrog m.
 Szecsányi Cajetán j. h. Bars m.
 Szekeres Albert j. h. Maros-Torda m.
 Szemnecz Emil j. h. Somogy m.
 Székely Kálmán o. h. Bereg m.

Szigethy Ákos gy. sz. h. Szabolcs m.
 Szily József j. h, Tolna m.
 Szmátlík István b, h. Esztergom.
 Szontagh Gyula o, h. Szepes m.
 Szölgyény Ferencz b. h.
 Szretkóvics Ferencz m. e, h. Krassó-Szörény m.
 Talányi Ottó orv. szig. Jász-N.-Kun Szolnok m.
 Tarovszky János v. b. h, Szatmár m.
 Tirscher Ernő o. h. Gömör m.
 Toronyi Károly o. h. Heves m.
 Tömöry Kálmán j. h.
 Török Levente j. h. Zemplén m.
 Tripolszky János gy. sz. h. Bács-Bodrog m,
 Vadnay Béla j. h. Zala m.
 Varga Gábor j. h. Vas m.
 Varga Vilmos j. h. Somogy m.
 Vicsek András j. h. Bács-Bodrog m.
 Vidinszky László gy. sz. h. Zemplén m.
 Wache Antal v. b. h, Somogy m.
 Weeber Gyula j. h. Fehér m.
 Wittner Aladár o. h. Temes m.
 Zaary József j. h. Tolna m.
 Zalka Pál v. j. h. Győr m.
 Zepeniag Péter j. h. Krassó-Szörény m.
 Zimmermann Károly o. h. Bács-Bodrog m.
 Zsivkóvics György o. h. Bács-Bodrog m.

Néhány őszinte szó.

Figyelemmel kísérem az elvitázhatlanul létező zsidókérdés minden mozzanatát, és gondolkodom is róla, mint oly jelenségről, melyet előbb utóbb okvetlenül tisztába kell hoznunk, ha csak azt nem akarjuk, hogy akár így akár úgy, össze ne csapjanak a hullámok fejünk felett, a mikor aztán nem a higgadt megfontolás, hanem a szenvedély veszi át a vezérszerepet, és minket oda sodor, hová menni tulajdonlapén nem is akartunk.

Ebből is láthatja t. szerkesztő úr, hogy én e kérdés megoldását békés úton kívánom, de nem összetett kézzel, és nem némán, mert én is hozzászólok.

Hogy hazánkban a zsidóság egyáltalán nem kedvelt elem, az bizonyos. Hogy az uralkodó ellenszenv csak nagy ritkán talál nyílt bevallást, azt is természetesnek találom. Mert egyrészt együtt lakunk a zsidókkal, és gyűlölködni bizony csak kevés ember szeret; (Nem is „gyűlölködésről” van szó, hanem veszélyeztetett érdekeinknek közös „actió útján való megóvásáról. – Szerk.) – másrészt, mert pénz dolgában a zsidók zsebében vagyunk; (Ez már aztán más! – Szerk.) a pénz pedig az ő kezükben hatalom, melylyel kíméletlenül visszaélhetnek, és visszaélni is fognának ellenünk, ha, – a mi hála az égnek lehetetlen, – belepillanthatnának szívünkbe.

De honnan van ezen általános ellenszenv, melyet pedig igen sok tekintetben indokolatlannak, jogosulatlannak nem lehet nevezni?

Talán nem árt egy kissé a dolog mélyére hatni, és ott azon okok után fürkészni, melyek a felszínre jöve, nem ritkán kifogásolható, elferdítésekre könnyen alkalmat szolgáltató alakban tűnnek fel.

A zsidónak veleszületett tulajdona a pénzvágy. Nála a pénz nem eszköz, hanem öncél. Az arany borjú körül tánczolt hajdanta és tánczol még most is; a mammon az istene, nem pedig Jehova, mert ennek legfőbb feláldozza egyik másik ételét, annak, ha kell, minden scrupulus nélkül feláldozza saját édes apját is.

Es ezen pénzvágy volt minden bajnak kútforrása az ó és új korban, mely a zsidókat érte; ez, kimondjuk nyíltan, szülője mindazon okoknak is, melyek a zsidókat ma nálunk és másutt is megvetettekké teszik.

Lássuk most, hogy nyilatkozik a zsidók eme kielégithetlen pénzvágya a közéletben.

Ha a zsidók többsége becsületes keresmény után élne, bármilyen legyen is ezen keresmény, ha becsületes nyereség után fáradoznék, egy hangot sem szólhatnánk ellene, mert megélhetésre, gyarapodásra minden embernek és így a zsidónak is van joga.

Csakhogy épen a zsidók többsége keresmény és nyereség dolgában az eszközöket nem válogatja meg, neki mindegy, akármilyenek legyenek, csak hozzanak.”

A zsidó a keresztényt csak vagyoni állapotja után méri, a szegényt megveti, a gazdaghoz, ha máskép nem lehet, szolgálai módon furakodik, csakhogy valamiképen megcsapolhassa.

És épen azért a zsidó minden kereszténynek, kinek van valamije, született ellensége, nem nyílt, hanem alattomos és így mindenképen veszélyesebb ellensége.

A zsidó a pénzünkre, vagyonunkra törekszik, de erre, a többi között, magunknak is szükségünk van.

Hogy ők a napi sajtót kezükbe kerítették, azt is főleg csak ezen piszkos czélból tették. Látszik e sajtó működéséből.

Mert első sorban is, mire használták a zsidó zsornaliszták tagadhatlanul ügyes tollúkat?

Arra, hogy a közvállásosságot aláássák, megbénítsák.

Hogy a vallásos nevelést a népiskolákban megöljék.

Hogy a tekintély iránti tiszteletet lerontsák.

Hogy a magyar nép nemzeti, történelmi önértését észrevétlenül gyöngítsék, meglazítsák.

Hogy így, egy se sült se főtt, se hideg, se meleg, zavaros állapotot teremtsenek, a melyben ők kényelmesen halászhatnak.

És ez nem előre kicsinált terv következménye, erre a zsidót vele született ösztöne vitte és viszi most is.

A zsidók többségének a legkisebb gondja is nagyobb akármiféle morálnál. Annak csakis pénz kell.

Minél vallástalanabb, minél közönyösebb vallása iránt a keresztény, ez annál hatalmasabb víz a zsidó malmára. A vallástalan főúr átengedi magát nagyúri passzióinak, nem törődik sem születési állásával, mely, legalább hazánkban, nem tartozik és egyhamar még nem is fog tartozni a túlhaladott álláspontok közé, nem törődik családjával, a melynek számára pedig születési előnyeit mind anyagi mind szellemi tekintetben sértetlenül kellene megőriznie, és zsidó kézbe kerül; innen a végbukásig csak egy kis lépés.

A vallási tekintetben közönyös középosztály kényelmetlenül érzi magát társadalmi állásának határai között, beléje száll a nagyzás ördöge, pénzt kap, a meddig kap, többet költ, mint a mennyit bevesz, vagyonkáját dobra verik, – és abba, mit az egyszerű polgár, apa vagy nagypapa verítékével, nehéz de becsületes munkával szerzett, beleül a zsidó.

Legraffinirtabb fogása volt a zsidó taktikának az, hogy a keresztény népiskolákból sok helyütt a vallásos nevelés kiküszöbölését keresztül vihették. A hazánkban lábrakapott túlliberális áramlat, a mely eszményképek után rajongott, a levegőben járt, de a földi élet exigenciáit egészen számon kívül hagyta, a zsidóknak épen kapóra jött.

Mert hát vallásos népet a zsidó nem foszthat ki.

Megél az a maga egyszerűségében, szereti családját, hallgat a papjára.

Tiszteli előljáróságát, józan marad, megfizeti adóját, nem szegi meg a törvényt, respectálja a másét.

Nem czimborál a gazemberekkel, kik mindig voltak és lesznek, elismeréssel viseltetik a műveltebbek iránt, dolgozik és nem henyél, mert tudja, hogy a becsületes munka gyümölcséből egyik másik, te-

hetséges gyermekét a maga társadalmi osztályán felül emelheti, a minthogy tény is, hogy eddigelé az intelligens osztályhoz mindig a földművelőség is jelentékeny contingenst szolgáltatott.

Csakhogy épen ez az, mi a zsidó pénzvágányának nincs ínyére.

Megmozdít minden követ, hogy a népből a vallásos érzelmet kiirtsa.

Különben, hogy lehetne egy zsidóból négy-öt telkes gazda, ki öt vagy tíz évvel azelőtt költözött valami faluba, és a kinek egész vagyonát egy akó spiritus képezte?

Mommsen azt mondta, hogy a zsidók decomponáló elem.

Tökéletesen igaza van. Hogy ő most köpönyegét a szél után fordította, az az ő hibája, ezért csak sajnálni tudom szegény öreget. (Mégis kapta busásan judási díját 180,000 aranyárka képében a zsidóktól; tehát épen nincs mit sajnálkozni rajta. – Szerk.)

Hányszor kell mai nap olvasnunk, mint kürtölik a zsidók, melüket verve, az egész világba: mi, mi vagyunk az „igaz hazafiak!”

Az ördög elvihetne, ha a zsidónak kellene fentartania a magyar nemzetiséget!

Aztán miből áll a zsidók eme rettenetes „hazafisága?”

Hogy 1848-ban zsidó honvédek is voltak? Persze hogy voltak, – noha bizony kevesen, – csakhogy, ha nem mentek volna, úgy viték volna el őket, mert talán elment a magyarnak a sütnivalója, hogy azokat, kik az ő zsirján élődtek, otthon hagyja, hogy azok az ellenség spionjai legyenek. És mindamellett bizonyos, hogy az osztrákok spionjai 48-ban túlnyomólag magyarországi zsidók voltak.

Hogy a zsidó honvédek a függetlenségi harcban bárhol is valami rengeteg hősiességet fejtettek volna ki, azt soha sem hallottam, bár én is már emberszámba jöttem ezen harcznál.

Hogy az osztrákok megsarczolták, megpréselték a pesti zsidókat? Talán ez is hazafiúi érdem? Az osztrák hadvezéreknek pénz kellett. A háborúhoz mindig szükséges egy kis pénzmag. A zsidóknak volt pénzüik, a magyaroknak nem. Az osztrák hadvezérek ott vették el a pénzt a hol kaphatták. Különben nagyon olcsó hazafiság, dicsekedni egy oly áldozattal, a mit utóbb ismét visszaadtak nekik.

Hanem azért a zsidók „nagy hazafiak!” Ők mondják maguk. Más nem mondja. Szjah! édes zsidaim, mondani sokat lehet, tessék azt be is bizonyítani!

A hazafiság tényekben nyilvánul. Az még nem hazafiság, ha egyik másik túlgazdag zsidó valami célra odadob egy kisebb nagyobb bankót, csak azért, hogy aztán eldicsekedhessek vele.

Mutassanak ki egyetlen egy nagyobb alapítványt, mely hazafias, országos célra szolgál. Önök minden iskolai, művelődési, jótékony-

sági alapítványai exclusiv zsidó jellegűek, önök, kik gazdagok, országos közcélokra, oly közcélokra, melyek gyümölcseit keresztény is élvezhetné, nem adományoznak egy árva fillért sem, és mégis azt akarják, hogy hazafiaknak tartsuk önöket?!

Önök fitogtatják a magyar nyelvet, a magyar irodalom pedig úgy nem kell önöknek mint a kutyának a bot; – önök külföldön affectálják a magyarságot, itthon pedig, mihelyt csak ketten találkoznak, a legrondább német jargont darálják, csak azért, hogy más ember önöket meg ne értse. Önök elközösítették a keresztény magyar iskolákat ott, a hol önök meggazdálkodhattak valamit, de a hol azt nem teheték, megtartották saját iskoláikat, melyekben minden magyar külmáz mellett és alatt, német szellem és német nyelv uralkodik, és önök mégis azt akarják, hogy mi önöket hazafiaknak tartsuk?

Nem, és százszor nem, a zsidó nem magyar, nem is volt az, és nem is lesz azzá soha, minden emancipáció daczára sem, ha Magyarország minden vagyonát zsebre gyűri is. Zsidó marad az mindig, és ha kitér is, szerencse, ha csak a harmadik generációban is kereszténynyé válik.

Ez az egyetlen mód, hogy zsidó behasonulhasson a keresztény magyar államba, más mód nincs.

De a zsidó élelmes és okos, meg akarja tartani különleges faji jellegét, és mégis élvezni akarja a kereszténység nyújtotta előnyöket.

És épen azért megindult a harcz az egész vonalon a polgári házasság mellett

És itt megint a magyarok túlságos szabadelvűsége, légvárak utáni kapkodása dolgozik kezükre. Ki is aknázzák isten igazában.

Magyar országos képviselők ágyukat sütögetnek, lándzsákat törnek ezen eszme mellett, és közbe-közbe ugyancsak puffogatják a zsidó zsornalisták revelvereiket az általános tohu-bohu-ba.

Hogy miért hevül keresztény ily mixtum compositumért, azt nem értem. Tizennégy millió keresztény adja be derekát félmillió zsidónak? Vagy nem kellene ennek épen megfordítva lennie?

Vagy talán nyer az a tönkrement magyar főúr valamit, ha egy gazdag zsidóleányt vesz el, mikor a rokonsági összeköttetésnél fogva talán valami rongyszedő Ábráhámfival lép sógorságba?

Vagy a társadalom nyer-e valamit azzal, ha zsidó vesz el keresztény leányt, és nemz zsidó fiukat és keresztény leányokat?

Tehát ki nyer a polgári házassággal? Senki más, mint a zsidó. És egy pillanatig sem lehetünk kétségben az iránt, hogyan fogná az az így nyert előnyt a maga zsebjére kihasználni.

Jobbról is balról is támadnak fel „keresztények” a zsidók védelmére. Szegény tatárok! Ha jóhiszeműleg teszik ezt, akkor maguk alatt vágják a fát; ha pedig nem jóhiszeműleg teszik, és másképp írnak mint éreznek, akkor – úgy is tudjuk, hányadán vagyunk velők!

Vértés János.

Összeolvadhatunk-e a zsidókkal?

Megjövendölé az úr, és kő a kövön nem maradt! A kárhozók elkárhozottakká lettek. – Salamon büszke temploma és palotái földig omlottak. – Izrael országa megszűnt létezni. A Júdásnak megtalálták azt mit nem kerestek: – Golgothájokat, és a bibliai nép elzüllött a világ négy tája felé, Messiást keresni. – Ezen kóborlás közben elvetődtek Magyarországra is. Megjelenésük olyan saját-szerű, olyan titokzatos volt. Azt sem tudtuk honnan, mikor vagy mi célból jöttek. Csak annyit láttunk, hogy itt vannak. És csak annyit tudtunk felőlük, hogy a pénzt nagyon szeretik, és hogy ezeket „zsidóknak” híjják, ezt pedig többek közt onnan, hogy, ha egy horgas orrú, ravasz tekintetű ember mythosyszerű piszokban s arczán sunyi mosolylyal valahol megjelent, – kitört egyszerre a kiáltás minden oldalról: zsidó! zsidó!! – üssétek a zsidót! És ütötték, rugdosták, és szitkokkal halmozták el. És ez a jövevény, ez a megvetett pária túrt, szenvedett. Ha napi munkája után lakába vánszorgott, könnyek közt ette kenyerét. – Elég volt neki, hogy élt.

És mégis, csodák csodája, kis idő múlva mindig többet és többet láttunk közöttünk. Szaporodtak. Mi azonban nem sokat gondoltunk velők, míg egyszer csak észrevettük, hogy nini! – hisz a velők való üzletekben mi mindig a rövidebbet húzzuk, és az, mit ők „geschäft”-nek neveznek, az a tulajdonképeni csalás; és így képződött nálunk egy új fogalom, a mit azelőtt nem igen ismertünk: – a csalás fogalma. Most már aztán tartottunk tőlük. De azért megvetettük őket és megelégedtünk azzal, hogy városainkban külön kerületekre szorítottuk. Lenéztük mint hozzánk nem illő fajt, és csak akkor bántunk velők tisztességesen, ha pénzt kölcsönöztünk tőlük. Adtak szívesen, de mindig sokkal többet kellett érte visszafizetni. Így ismerkedtünk meg aztán egy másik új fogalommal, mit ők hoztak be: az uzsorával. Az uzsora és csalás révén kezdtek vagyonosodni, de azért helyzetök a megvetés és lealáztatás maradt. Azonban volt már pénzök s a pénzzel hatalmuk. És mivel a mily arányban gazdagodtak ők, ép oly arányban szegényedtünk mi: elkezdettek fészkelődni. Mi

is éreztük, hogy ez állapot reánk nézve is nyomasztó egy kissé. Ekkor következett be a 19-ik század. A 19-ik századdal jött a cultura, és a cultura megtenné új eszméit, A világ minden részében megindult a harc az új eszmékért. „Népek egyenlősége” volt az egyik eszme. Önkénytelen is a zsidókra gondoltunk. Féltünk a kérdéstől, mert tartottunk a következményektől. De más részről meg szánalommal tekintettünk rajok.

A zsidók ösztönszerűleg csoportosultak. Szükségét érezték a politikai létnek, de csak azért, mert eszközt láttak benne a gazdagodásra. Hogy miért küzdenek ők az új elvért? arra mi akkor nem is gondoltunk. Mi akkor csak arra gondoltunk, hogy itt van egy népfaj, a melynek nincs joga; hogy itt van egy népfaj, melynek nincs tere sem, hogy szolid foglalkozást kezdhessen: és az 1867. 17. tvcikkhen kimondottuk az emancipációt; mert hittük, hogy ennek a zsidóságra nemesítő hatása lesz; mert hittük, hogy az által tért nyitván nekik, részben elhagyják a fondorlatokra különösen kedvező, kisebb kereskedelmi ipart; – de különösen azért, mert hittük, hogy ez által politikailag és társadalmilag egygyé forrunk, s nem fog maradni semmi válaszfal közöttünk és köztük, csak a vallás. – És mi lett a következménye? Bizony, ha meggondoljuk, lehetetlen be nem látunk tévedésünket, mert épen az ellenkezője történt annak a mit reméltünk. – Ez a múlt képe.

13 év folyt le az emancipáció óta. Szép reményeink teljesen füstbe mentek, mert viszonyaink a zsidósággal szemben fokozatosan rosszabbodtak. Befolyásuk következtében a foglalkozásoknak majdnem minden ágában véghetlen corruptió és erkölcsi süllyedés korszaka állott be; mert magába szívó erejük mindenütt érvényesült. A túltengés sehol sem maradhatott el. És ha egy tért teljesen betöltöttek, azt megtartva kezeik között, kiterjesztik másra foglalásaitkat A pénz és kereskedelem kizárólag az övék, s most már kezdenek az ipar terére is lépni. Zsidó iparosaink szemmel láthatólag szaporodnak. Erről különösen meggyőződünk, ha megfigyeljük, hogy mily arányban növekedik számuk az ipar teréig a keresztényekkel szemben, – tekintettel a lakossági arányra. És, – hiába beszéljen a még most is kételkedők nagy serge: – nem a magyar nép földművelői jellege ennek az oka. Nem! Hanem az, hogy a belénk oltott becsületességnél fogva, nem bírjuk ki a concurrentiát a legaljasabb eszközőkhöz is hozzányúlni kész zsidókkal szemben. Nem bírhatjuk ki fanokkal szemben, kik minden csalárd fogást felhasználnak arra, hogy áruikat kelendőkké tegyék, a mi legkönnyebben sikerül ott, a a külsőre sokat adnak, mert ott a szoliditásnak a charlatansággal emben okvetlen buknia kell.

És nézzünk most már végig a szellemi téren. Itt elég csak az ügyvédi pályát tekintenünk, hogy meggyőződjünk a romlottságról.

Az ügyvédi pálya, melynek elve a „quod justum et aequum” lenne, aljas és svihák fogások terévé lett. Mert ma már ez is zsidókkal levén túltömve: geschäftszerű jellegűvé vált, és sajnos nemcsak a zsidóknál, hanem sok kereszténynél is, amit ez utóbbiaknál csakis a megélhetés kényszerűsége menthet némileg. És míg a zsidó ügyvédek általános jólétnek örvendenek, sok más keresztény ügyvéd alig tudja betevő falatját megszerezni. Mert pereink nagy részét a kereskedelem, ipar és a kölcsönből eredetiek szolgáltatván, nagyon természetes, hogy ezek saját véreiknek adják a pert. Hogy zsidó kereszténynek adjon pert, ha azt zsidó ügyvédnek adhatja, arra alig van eset, de megfordítva igen sok. Mert, a ki egy nyilvánvalólag jogtalan követelést oly megátalkodottan véd és tud is védeni, abban nagyon természetesen jogos követeléseinknél is inkább bizunk. Továbbá keresztény ügyvéd csak kétes jogot sem szeret védeni,— a zsidónak ez mindegy, csak pénzt lásson és előleget csikarjon ki.

Hivatalnokaink állását a zsidó pénz megrendítette. A számtalan sikkasztás, okmányhamisítás, megvesztegetés, nagyobbára a zsidók pénzére vezethető vissza. Az öngyilkosságok legtöbbjei a zsidó uzsorában találják megfejtésüket. A család bukásaik által megingott hitel, birtokosaink tönkrejutása és az országot végromlással fenyegető inség szintén zsidó manipulációkban találja kútfejét.

Íme, 13 év lefolyása alatt ilyenek lettek állapotaink. És kik okozták ezt? Azon rongyos, söpredék faj, melyet ősapáink nagy kegyesen megtűrtek maguk között! Azon piszkos faj, melynek ereiben végkép kihalt az erkölcsi érzület csirája is! Azon megátalkodott faj, melynek fiai megkérgesedett arczbőréen, a gyalázat nyila soha sem fogott s nem fog! Azon alattomos faj, mely csúszó-mászó vipera-ként hozzánk furakodik, s megmérgezni készül becsületünket, boldogságunkat, hazánkat s mindenünket, és végre azon faj, melyet talán a legalávalóbb bánásmóddal sem lehetne közülünk eltávolítani. És ezeknek adtunk mi emancipációt? ezekről hittük mi, hogy az emancipáció által velünk egy testté forrnak? És ezek azok, kik még hazáról és hazafiságról mernek kiabálni?! Hát hazafiságnak nevezhetjük azon eljárásaikat, hogy mindennemű állampolgári kötelmek alól kibújni akarnak? Hazafiság az, hogy a védkötelezettség alól megszöknek. Hazafiság az, hogy jövedelmeiket az adó rovására csalárdul eltagadják? Hiszen épen ezek egy állampolgár legnemesb erkölcsi kötelmei, és épen ezekben, nem pedig a közczélra, nagy hűhóval aláírt 100 forintokban, (mit azonban számításból tesznek,) fekszik az igazi hazafiság. Vagy van nekik hazájok! Tudják ők, mit tesz az: „Haza?”

A magyart, ha idegen földön kell leélni napjait, megöli a sorvasztó bú, és nincs jólét, nincs vagyoni állapot, mely hazáját feledtetni tudná vele, végsóhajában is hazája képe lebeg szemei előtt, és nem tud nyugodtan meghalni, ha tudja, hogy porai nem az áldott haza földjében fognak pihenni. De a zsidó! annak nincs hazája. Ő kosmopolita, és hazája a nagy világ; mindenütt otthon érzi magát, a hol családságának tér nyílik, a jeges észak honában ép úgy, mint a forró dél alatt. Hiszen, hogy mennyire szereti szülőföldjét, azt legjobban látjuk, ha megfigyeljük, hogy egy helyen csak a gazdagodás bizonyos stádiumáig maradnak, s aztán mennek tovább. Nem értik ők ezt a fogalmat: haza. Mert ha egy haza iránti vágy élne keblükben, ha a haza eszméjének jelentőséget tulajdonítani tudnának, úgy lehetetlen, hogy a törekvés egy összhaza létesítése iránt, – hol a zsidó elemek mind egyesülnének, – határozott irányt ne törne náluk. De azt eddigelé soha és sehol nem tapasztaltuk náluk. Mit gondolnak ők e tekintetben a politikai léttel! Mit nekik az állami együttvalóság! A pénz az ő államuk, istenök és mindenök.

És most már előállt a kérdés, hogy állapotunkon okvetlen segíteni kell. De hogyan? Mi módon? Sokan azt mondják: polgári házasság által, indokolván ezt, épen úgy mint az emancipációnál, hogy t. i. ez által teljesen összeforrunk. Hát nem volt elég tanulság az emancipáció?! Hát még most is van olyan, ki hiszi, hogy a zsidó vér megváltozik?! „Az ember megtér ha jó, de még nemjó ha megtér.” Az ugató kutyákat bottal és nem konczczal kell lecsillapítani. Hiszen ha a polgári házasságot az ő számukra is behozzuk, ez által csak módot adunk nekik, hogy még jobban közénkbe furakodjanak, ezáltal csak az ő hatalmukat erősítjük meg. Keveredjünk?! Ugyan kikkel? Itt Aradon 57 zsebvágó van. Ezek közül 45 zsidó. Már most ugyan melyik nagyszájú pártolója a polgári házasság elméletének a zsidókérdés terén, kíván ezekkel keveredni; vagy ha kivan, úgy mondhatom: szép atyafiság! A keveredés lehetetlen közöttünk. A kiben van még egy kis magyar büszkeség, az inkább elpusztul az éhség sorvasztó kínjában, mintsem hitestársának valljon egy olyan lényt, a kiről tudja, hogy mérget fog csepegtetni még az unokákba is. Hiszen nem lehet szó beolvadásról. Hol leszen akkor a házasság nemesítő kapcsa, a szerelem? Hol leszen akkor a gyermeknevelés, ha a szivet nem cultiválhatjuk, mert minmagunk sem ismerjük a sziv érzéseit?! Ki fog akkor halni utódainkban az igazi érzés minden szép és nemes iránt. És akkor jaj leszen késő unokáinknak, mert nem fogják tudni mi a haza! mi a hazafiság! Jaj leszen nekik, ha sehol semmi lesz otthonuk, és mégis mindenütt otthon lesznek! Jaj leszen, mert úgy járnak mint a bolygó zsidó!

Óhajtjuk mi a reformokat, de nem a zsidóság, hanem a mi javunkra. És ezen reformot nem a polgári házasságban véljük feltalálni, mert épen ezáltal látjuk veszélyeztetve existenciánkat. Hitünk és meggyőződésünk, hogy a beolvadás elmélete e téren lehetetlen és csak hiú phrazis. Mert itt nem az a kérdés, hogy ők belénk olvadjanak hanem hogy mi megemésztesünk általok, miként megemészetik a gyémánt a tűz lángjaiban. Nem akarunk keveredni egy olyan fajjal mely a csalárdságok terén páratlanul áll a földön. Nem akarjuk azt, hogy egy kóborló jött-ment faj, melynek nincs hazája, nincs hazafisága, s ma itt holnap ott üti fel tanyáját: ez őseink vértől ázott földön békésen igába szorítson bennünket, és őseink laikaiból ólat csináljon. Ám beszéljenek bármit a zsidó befolyástól elvakítottak, de mi ma magyarok akarunk maradni. Nem lehet keverednünk, de ha lehetne is: nem akarunk! Nem lehet azért, mert ismerjük a földművelő magyar nép zsidó ellenszenvét. A magyar ember leszegényedik, tönkremegy, koldusbotra jut, – szolgájává lesz a zsidónak, de nem keveredik. De nem is akarunk, mert mi magyarok vagyunk, szeretjük hazánkat, és mind Magyarországot mind a magyar nemzetiséget fenn akarjuk tartani. Nem akarjuk, mert él bennünk a kínos sejtelem, hogy, ha az megtörténik, úgy századok határán túl sem Magyarország sem magyar nemzet nem lesz többé. Mert az államot nemzetisége, a nemzetiséget pedig nyelve és eredete határozza meg, és hol lesz a nemzetiség akkor, ha a vérkeveredés folytán előállott új sarj nem vall többé semmi ízében azon típusra, mely eddig másoktól külön választotta?! És hol lesz akkor az eredet, vagy egyáltalában döntő lesz-e akkor a még most büszkeségünket képező hun-scytha származás, – midőn ez a SZÍVÓS és, fájdalom, mindent magába ölelő judaismus hatása alatt elnyomatik?! És a nyelv? – Bizony sok idők után az is korcsszülötté fog válni.

Ezeket akarjuk megakadályozni. Ezekért akarunk magunkon segíteni. És az eszközök? Bizony eszközökben nem nagyon válogathatunk, mert csak két utunk van. Az egyik a jog, a másik a végszükség. A jog útján, a keresztény ipar és kereskedelem megszilárdítására a zsidósággal szemközt, kell törekednünk. Ha a kereskedelem és ipar nem lesz a zsidók kezében: úgy győztünk. Mert a hol a kereskedelem és ipar, ott a pénz, és a hol a pénz, ott a hatalom. Azért először is fogadjuk igaz keresztény érzületünkre, hogy soha zsidóval semminemű összeköttetésbe nem lépünk (kivéve a végszükség esetét), soha nekik el nem adunk, tőlük nem veszünk. Másodszor pedig alakítsunk az eszme népszerűsítésére antisemita ligákat, melyeknek, feladata társulás és összetartás által a fogadásnak s ezzel a célnak keresztülvitele legyen. És ezen két mód olyan könnyű, olyan egyszerű és

annyira benne van már az ösztönnél fogva is mindnyájunkban, hogy a végrehajtás könnyűsége tisztán az akarattól függ. És eltekintve az általános czéltól, specialiter is menyire előnyére válnék minden egyesnek! Olcsóbban kapnánk, mert tudván az illető p. o. hogy tömegesen nála vásárlunk, olcsóbban adna, és jobban biztosítva lenne az eladó is

De a jog terén maradnánk akkor is, ha kívánjuk, ha szorongató körülményeinktől sarkallva, sürgetjük, hogy azon testület, mely az emancipáció által a zsidóknak könnyelműen jogokat adott, ugyan e testület azokat tőlük, mint érdemtelenektől, mint olyanoktól, kik a feljök nyújtott kezet megmárták, – visszavonja.

Ezen utakon hiszünk bajainkon segíteni. S míg ez utakon czélt érünk, bármint forrjon is bennünk az aljas módon megtámadott erkölcsi érzület által keltett boszúvágy, nem fogunk addig ama másik útra térni. Mert akkor jaj nekik.

„Él még a magyarok Istene,
S jaj annak, ki feltámad ellene!!”

Arad, januárhó.

Zentelkey Cornél.

A zsidó névmagyarítási „G'schäft”.

Legújabban zsidóink egy része vedleni készül, és a világszerte ismeretes, hírhedt zsidó nevektől menekülni óhajt. A roszhírűvé lett „fírmát”, mely alatt a „G'schäft” nem akar már menni, változtatni teli; hadd higye a bolond magyar, hogy ezentúl az ékes czégér alatt nem méretik többé számára csiger!

A midőn mi, a más, keresztyén elemek névmagyarosítási törekvését hazafiúi örömmel üdvözljük, zsidóinkra nézve, általában véve, megjegyezzük, hogy hiába magyarosítják biz nevüket akár ezrével is: hazafi nem fog válni belőlük soha! – Elég e folyóirat első füzetében megjelent Talmud-kivonatba egy futó pillantást vetni, hogy annak absolut lehetlenségéről meggyőződünk. A zsidó ellensége az egész emberi nemnek, ennél fogva szerintem egy néppel sem assimilálhatja magát, legalább is addig semmi esetre sem, míg ki nem keresztelkedik.

Én a mostanában tervezett zsidó névmagyarítási mozgalmat Jól kispecalált „G'schäft”-nek s ezenkívül politikának, ügyes fogások tekintem, a mindinkább hatalmasb és fenyegetőbb jelleget öltő tiszemitikus mozgalom ellen.

Leleményességük dicséretére legyen mondva, ez nem utolsó fogás, mert ez új álcza alatt a legtöbb zsidó gyanútlanul és háborítlanul folytathatja alávaló, piszkos és bűnös üzelmeit. Eddig, ha Finkelstein Áron, Getzel Ábrahám, Lubliner Izsák vagy Éhrenfest Israel (Ugyan mit nyert a német nemzetiség azzal, hogy ezek a tisztelt urak eddig ezen „k e r n - d e u t s c h” neveket viselték?! – Szerk.) nálunk valami „Irrealität”-et követett el, s esetleg ellene holmi csöndes nyomozó levél is lett kiadva: egész Magyarország s az egész külföld azonnal tudta, hogy „zsidóról” és nem magyar emberről van szó. Ezután majd a zsidó névmagyarító gyárban „átdolgozott” Kesseleökeői Géza, Csik-Szentkirályi Árpád, Kutyabagosi Elemér vagy Szilasbalhásy Attila szinte magyar számba fognak jönni bel- és külföldön, és a dolog valódi állása fölött megtévesztett közönség nem egy ízben fog lépre menni azok „talmi magyar”-nak és zsidó agyafúrtságaiknak, azt híve, hogy tulajdonképpen valódi magyar emberekkel van dolga. Mi pedig oly hiszékenyek vagyunk szegény magyarok! Oly könnyen bízunk mindenkiben, ki szájunk íze szerint tud beszélni!

Fájdalom, nem sok port kell szemünkbe szórni, hogy a káprázat első pillanatában a piszkos utcza sarát színaranynak tartsuk.

De azért mégsem oda Buda! vitéz lovagjai a nyúlbőrnek! A magyar embernek jó szíve mellett, józan esze is van. Félrevezethettek egy darabig, de teljesen el nem bolondíthatjátok. Eljön egykor az idő, mikor országszerte, józan magyar népünk átlát a szitán.....

A jelen zsidó-névmagyarosítási mozgalomban van valami a mit nem értek, a mit a különben raffinírozott zsidó észjárástól nem tételeztem volna fel, mert nagyon nem politikus eljárás. Ugyanis az, hogy a zsidóság előszeretettel veszi fel élő régi családok neveit, s ezzel ellenségévé tesz sok oly úri embert is, ki talán eddig nem volt az, már csak azért sem, mert úgyszólván figyelmére sem méltatta, legfeljebb undorral került. Tapintatlanságukkal most a társadalomnak ezen osztályát is maguk ellen böszítették. Bizonyára ennek lesz kifolyása ama liga keletkezése is, mely hallomás szerint célul tűzte ki, minden oly zsidót, ki a ligához tartozók egyikének nevét felveszi, ha felszóllításra a név használatáról le nem mond, becsületesen „kiporolni;” s mint nagyon hiteles forrásból értesültem, ezen, a fiatalabb nemzedékből alakult ligának, eddig már két ízben nyílt alkalma kitűzött célját elérni, illetve a méltó büntetést kellő erélyel alkalmazhatnia.

Felszólalásom célja az, hogy zsidaink álczáskodását s névmagyarítási komédiázását demaszkírozzam. Miután pedig erről néze-

temet röviden vázoltam, azzal végzem soraimat, hogy alakot cserélniük felesleges fáradság, ha a lényeg a régi marad. A magyar ember régen tudja már, hogy: „kutyából nem lesz szalonna!”

Egy, a kinek régi családi nevét egy zsidó felvette.

A zsidó uzsora a katonaságnál.

Budapest.

Tisztelt szerkesztő úr! – Átolvasva a „12 röpirat” eddig megjelent füzeteit, azon észrevételtem, hogy eddig egy társadalmi osztályról, a mely úgyszólván legtöbbet szenved a zsidók lelkiismeretlen uzsoráskodása alatt, – a katonaságról, – semmi említés sem tétetett. Tekintettel a „szolgálati szabályzat” 7-ik §-ára, mely a katonai szolgálatban álló egyéneknek politikai és társadalmi napikérdések vitatását a sajtó útján szigorúan megtiltja, talán nem is akadand katonai egyén, ki a közjó érdekében ezen hazafias és emberbaráti vállalat tartama alatt felszólalna.

Bátorkodom azért tisztelt szerkesztő úrnak tapasztalataim köréből egy pár adattal szolgálni.

Nemrég ítéltetett el Bécsben gálád üzérkedései miatt egy Seelinger nevű zsidó, kit a bécsi lapok igen jellemzően „Kadeten-Wucherer”-nek neveztek el. Ezen elnevezés már magában véve egy kis kommentár. Seelingert elzárták, de számos pályatársai azért nagyobb óvatossággal ugyan, – de folytatják továbbra is piszkos üzletüket.

A családja köréből egy lépéssel a nyilvános életbe áthelyezett tapasztalatlan ifjút, a hadapródi-iskolákban, melyek nagyrészt nagyobb városokban létesítettek, a mintaszerű felügyelet daczára is, részint az idősebb „tapasztaltabb” pajtások példaadása, részint a nagyvárosi élet csábításai könnyen oly kiadásokba sodorják, melyeket a csekély zsold és a hazulról kapott kisebb-nagyobb havi pótlék már nem képes fedezni. Meg van minden ilyen iskolának a maga nem egy, de több – házi uzsorása, ki csak egészen picziny összeget nagyon csekély, hetenkint p. o. egy forinttól tíz krajczárjával járó kamat mellett, egy „Schuldschein”-ra kölcsönöz.

Becsempészik magukat az ilyen hyénák eleinte valamely ürügy alatt, később azonban szóbeli hagyomány folytán már mindenki ismeri barlangjaikat.

A felvett szokás megkívánja, hogy két, pénzsűkében sínylődő fiatal ember együtt menjen a „fináncz-operáció” kivitele végett a „Sámuelhez”. Ott igen előzékeny fogadtatásban részesül; mielőtt a pénzt kezéhez venné, kiállítja az atyafi által tolla alá diktált „Schuldscheint” és – „csupa formalitásból” – még kölcsönösen is aláírják, s így egyik a másikért felelősséget vállal. A kikölcsönzött összegből aztán le lesz vonva a bélyegdíj, – bélyeg persze csak akkor jön az okmányra, ha panaszra kerül a dolog, – a kamat pedig szintén le lesz vonva, vagy legtöbb esetben az összeghez hozzáírva.

Ez alkalommal a „pfiffig” zsidó ügyesen kiveszi a fiatal embe-
rekből, hogy: hova valók, mi az atyjuk? sat. Van neki rendesen minden vidéken egy committense, a ki a többi körülményekről értesíti, melyek után a jól megfontolt terv továbbra megállapítva lesz. Ha a körülmények kedvezők, nem várja el a zsidó a terminus leteltét, hanem kellemes előzékenységgel maga ajánlja a befont ifjúnak további szolgálatát. Ki tudna az ilyen csáboknak ellenállani? – Az előbbi határidő meghosszabbítatik, a kapott összeg apránként, a hozzácsatolt kamat hatványban növekszik.

De mindennek meg van a maga határa, még a zsidó szolgálatkészségének is. Azzal fenyegetődzik, hogy a parancsnokságnak, a papának, a bácsinak bepanaszolja. Mi marad hátra, mint a határidőt ismét és ismét meghosszabbítani, természetesen a kiirt összeg mindenkori növesztésével, mert a szegény „Sámuelnek,” ki mindég a „más” pénzével dolgozik, „hat, kenyér után síró magzatja van odahaza, és neki is csak élni kell.”

Így történik az, hogy sok fiatal ember már 600-800 forint, ha vagyonos, persze nagyobb adóssággal bír, – pedig csak 60-80 forint készpénzt kapott, – mikor megkapja az arany-kardbojtot De már ekkor a zsidó kérlelhetlen: bepanaszolja. A szegény hadnagyot, ha nincs ki „rangírozza,” s kinek első felszerelésére úgysis 10-12 ft havi levonása van, ezenkívül még egy harmadrész „gázsi” levonására ítélik, – és így tengődik évekig 20-22 ft havi jövedelemből. – így aztán egyik örvényből a másikba sodortatik, a zsidó végre – tilalom daczára, – kicsikarja belőle a „becsületszót” és a becsülettörvényszék, mely a tekintély fenntartásának dracói szigorral tartozik, kénytelen a szerencsétlen fiatal embert pályájából, melynek más körülmények között díszére válhatott volna, kiküszöbölni, kitolni egy bizonytalan jövőbe, vajmi gyakran a két-ségbeesés karjai közé.

És ez a zsidó műve! –

Még egy rajzzal kívánok a zsidó uzsorások metropolisából Lembergől, szolgálni.

Ott az uzsorások egész czéhet képeznek, a melynek minden tagja köteles, a betűrendben vezetett nagy, fekete könyvbe beírni, hogy kinek és mennyit kölcsönzött és a beérkezett pontos értesítések nyomán vagyoni állapotát s más helyeken felvett adósságait mennyire becsüli. Mielőtt a zsidó valakinek pénzt kölcsönöz, bele-néz a nagy könyvbe, és ennek az adatai szerint számítja ki, hogy még mennyit adhat.

Természetesen ezek is első sorban a katonatiszt, mint legbiztosabb martalék után, vetik ki hálóikat.

Minden vendéglőnek meg van a maga „Faktora”, a ki minden de mindennel szolgál. Ha a katonatiszt megérkezik, rövid idő múlva szerény kopogtatás után, kutyái alázatossággal sompolyog be a zsidó, és felajánlja szolgálatát, természetesen pénzt is kerít, ha kell. Ha pedig nem kell, letesz – mintegy észrevétlenül, – egy ötvenes vagy százas bankót az asztalra, legfelebb azt mondva, hogy a „gnädige Herr”-nek talán mégis szüksége lehetne reá.

Sokszor napok telnek el, végre beállít a zsidó megint. Ha a kiszemelt áldozat elég erős, vagy elég pénzes a kedvező alkalom csábításának ellenállni, akkor a zsidó megint zsebre teszi pénzét, és más alkalomra várva elkullog. Hányan vannak azonban, kik kevés fizetés, csekély útiköltség mellett, egy idegen városban, talán megtakarított filléreikből alapíthatnak maguknak „új háztartást?” A legtöbb úgy vélekedik, hogy ez a pénz most már úgy is tulajdona, habár vissza kell is fizetni; de hát később, majd ha beleszokik az új körülményekbe, csak inkább nélkülözhet, visszafizeti majd részletenként, – és felváltja a bankót. – Ilyen esetben aztán kijelenti a zsidó, hogy „az ember mégis csak halandó, jó lesz egy kis „Schuld-scheint” kiállítani, és – minthogy a „gnädige Herr” is halandó, – talán találkozik egy jó barát, a ki a kezességet elvállalja.”

Így lesz abból az összegből, melyet „kedvező alkalom” nélkül könnyen nélkülözhetett volna: lavina, mely magával sodorja a szerencsétlent a mélybe, erkölcsileg meggyilkolva a zsidó nemtelen pénzvágja és fondorkodásai által.

Megdöbbentő épen ezen a pályán azon erkölcsi halottak száma, kiknek húsát a Shylock fontszámra méri.

A számtalan esetek közül csak ezt a kettőt hozom fel most mérvadóul, remélve, hogy t. szerkesztő úr becses füzetei valamelyikében ezen soroknak egy kis tért szorít.

Egy elvbarát.

Az antiszemitikus mozgalom továbbfejlődése Németországban s általában a külföldön.

Füzeteink 3-ik és 4-ik számában ismertettük a németországi antiszemitikus mozgalom állását úgy, amint az a m.é. november hóban volt, s részletes tudósítást hoztunk a m. é. november 20-án és 22-én a porosz képviselőházban folyt zsidóvitáról. Mármost lássuk, mik voltak a mozgalom további fejleményei.

Az első zsidóvitára következett a második december 3-án, és a harmadik zsidóvita december 10-én.

A december 3-ki képviselőházi ülésben Ludwig képviselő, a ki a zsidókérdést úgy melleleg a házban már korábban is pengetni szokta, a tárgyalás alatt levő költségvetésnek „statisztikai hivatal” tételénél alkalmat vett magának, az első nagy zsidóvita alatt felvetett „gründer”-kérdésből kiindulva, a zsidókérdést is fejtegetni. Indítványt tett ugyanis arra nézve, hogy miután Dr. Glagau-nak hivatalos adatokra támaszkodó művei szerint, az alapítási szédelgés éveiben a „gründerek” 90%-ka zsidó volt, utasitassék a kormány arra, hogy a gründerek vallásfelekezetének kimutatása mellett, egy gründer-statisztikát állítson egybe.

Füzeteink korlátolt tere nem engedi, hogy mi e vitát is részletesen ismertessük, annyival kevésbé, mert különben is azóta a zsidókérdés fejtegetésének súlypontja a parlamentből a nép gyűlés ékebe tétetett át, s így a második és harmadik parlamenti zsidóvita, a reájuk gyorsan következett események által, úgyis háttérbe szorítottatott. Ezenkívül ezen két utóbbi „zsidóvita” lényegileg inkább „gründer vita” volt, a zsidó gründerek társaságában pedig úgy Németországban mint egyebütt is, köztudomásúlag nemcsak körülmélték voltak. Már pedig füzeteink célja, egyes egyedül a zsidókérdéssel foglalkozni, s e célból minden dissonans hangot, – a mely más mint zsidókörökben, tán kellemetlen érzéseket és reminiscenciákat keltene fel, – mellőzni akarunk. A kik a 70-és évek elején a zsidókkal együtt „az aranyborjú körül táncoltak,” úgyis eléggé verik most mellükön a „mea culpau-t– legalább magukban, – minek kellene őket újra a zsidók táborába hajtani?! Németországi elvbarátaink ezt az ajánlatos taktikát nem alkalmaztak, s azért nem egy keserű órát szereztek ezzel maguknak.

Ludwig képviselő, fentebbi indítványát a kormány ellenzése folytan szavazás előtt visszavonván, annak közvetlen praktikus eredménye nem lett ugyan; de a zsidókérdés újólagos felvetésével, a zsidóellenes agitációnak új tápot nyújtott. Beszédének specialiter a zsidókérdésre vonatkozó részéből közöljük a következőket:

Előre bocsátom, hogy én, mint mindenki irányában, úgy zsidó polgártársaink irányában is, föltétlen igazságra törekszem. De még maga az ethnolog vagy anthropolog és zoolog Virchow úr is (Derűltség.) kell, hogy megengedje nekem, miként egy szemitából ír oly kevésbé válhatik valaha német, mint például rókából oroszlán. (Nagy derűltség. Nagyon jó!) A szemiták tehát keresztény-német államunkban idegenek maradnak, és aligha fognak valaha mint bírák és előljárók nyugodtan megtűretni. A teljes zsidóemancipáció nem egy jog megadása, hanem inkább egy önkéntes ajándék volt a keresztény állam részéről. Reichensperger képviselő úr tehát minap teljes joggal mondotta azt, hogy mármost a zsidók dolga, magukat ezen ajándéokra érdemesekké tenni. Népünk széles köreiben, sajnos, azon meggyőződés vert gyökeret, hogy zsidó polgártársaink ezt még nem cselekedték meg. Mindazon okok között azonban, melyek ezt az egész zsidókérdést égetővé tették, első helyen áll, túlnyomó részvételük népünk szemérmetlen kirablásában a legutóbbi alapítási szédelgési korszakban.

Sajnos, de tény, hogy a zsidók évezredek óta mindig hajlamot tanúsítottak arra, hogy tőkékkel visszaélve, kárhuzatos eszközök alkalmazása mellett, a népet megrabolják, a mely nép őket maga körébe fogadta, és hogy ez nekik mindig pompásan sikerült. (Közbekiáltások balról.) Nem értem mit mondanak az urak! (Felkiáltások balról: A vitát bezárni!) Ha viszket az uraknak valami, hát vakaródzjanak! (Derűltség. Nagy nyugtalanság.) Az egyiptomi hieroglyphák egy oly időből, a mely már 3700 év előtt volt, – Ramses, egyiptomi király idejéből, – a tudós régiségbúvár, Dr. Reinisch közlései szerint, már ilyesmit jelentenek: „A régi pharaók országában (írja Dr. Reinisch.) Krisztus előtt a 19-ik században, Egyptom első kulturai felvirágzása nemsokára a corruptió, az erkölcsi süllyedés és a féktelen kicsapongások időszakába ment át; az első lökést erre a számos szemitikus: phoeniciai s különösen zsidó-arab kereskedők adták, a kik Egyptomban megtelepedtek, s az egyiptomi nép szigorú rendjét üzleti usance-aikkal (ki ne gondolna itt Laskerre?!) és nyervágyukkal megrendítették.”

Jeruzsálem elpusztíthatása is miért volt oly alapos? Röviden megmondom, azért, mert nagyszámú római katonatisztnek Jeruzsálemban roppant váltóadósságai voltak. (Derűltség.) Menjünk át az egész római korszakon, menjünk az egész középkoron keresztül, és száz meg száz sőt ezer meg ezer törvényt és rendeletet fogunk találni, a melyekben mindig utalás foglaltatik arra, hogy mily veszélyesek a zsidók, mennyire körmükre kell nézni, s mennyire köteles a törvényhozó a népet ellenükben védelmezni, mert ők „suspecti et falsi.”

Itt van a kezeim közt egy statisztikai tabella, a mely borzalmas benyomást tesz az emberre, a zsidók részvétele miatt oly bűntényekben, a melyek nem bátorságot, nem physikai erő kifejtést, e helyett azonban végrehajtásukra folytonos és tartós gonosz szándékot és megfontolást igényelnek. Ez a kategória az igazi dominiuma a zsidóknak. Csak egyetlen tabellát fogok önöknek bemutatni. (Nyugtalanság.) Itt csak a hamis bukási bűntettekről fogok szólni. E szerint tehát a zsidók ezen szakmában, 1870-ben 1100%-kal többen vettek részt mint a többi lakosságból, 1871-ben 1200%-kal, 1872-ben 1700%-kal, (Halljuk, halljuk!) 1873-ban, – a mindön az arany borjú körüli táncznak vége lett, s a

mikor a zsidók a nép azon szavaira emlékezhetek, hogy, ha egyszer az ember háromszor ügyesen csődöt mondott, hát gazdag ember lesz belőle, – ekkor 3500%-kal (Halljuk, halljuk!) bukott több zsidó mint más ember 1874-ben 1950%-kal, 1875-ben 2350%-kal, 1876-ban 1050%-kal, 1877-ben 1050%-kal és 1878-ban újra 1676%-kal; úgy látszik, a rémület újra elmúlt, és a „Geschäft” újra vígan folyik tovább. (Derűltség.) Lehet-e ilyen körülmények közt csodálkozni a fölött, hogy az az állítás, miként a gründerek 90%-a zsidó volt, oly nagy hitelre talál.

Ezen ülésben aztán folytatott ott a november 22-ki ülés végén folyt személyes vita is Rickert, Virchow és Stöcker között.

Rickert (zsidópajtás,) újra felhívja Stöckert, a 70-és zsidóbarát-nyilatkozat grüncler-aláíróinak megnevezésére.

Virchow: (zsidópajtás,) sajnálatát fejezi ki a fölött, hogy az antiszemitikus mozgalom, a képviselőházi zsidóviták folytán, az országban mind nagyobb mérveket ölt. Ezt az ő pártja nem láthatta előre, de ő újra kell, hogy intő szavát felemelje. (Nevetés a jobboldalon.) Szólyó mélyen fel van háborodva azon megtámadások miatt, a melyeknek ő az antiszemitikus lapokban kitéve van, s a melyek az ő tudományos állását is feszegetik. Például egyik ilyen lapban az áll, miként ő jobban tenné, ha politikai és tudományos állásával felhagyna, és ezután csak azzal foglalkoznék, hogy pálinkahamisítók és más gézengúz emberek részére bizonyítványokat állítana ki. (Felkiáltások balról: Pfui!) E sajtó a ház tagjait eddig hallatlan volt módon rántja le.

Stöcker; kijelenti, hogy Virchow és Rickert urakat nem számítja azok közé, a kik az „arany borjú körüli boszorkánytánczban” résztvettek. Ő kijelentette, hogy privátim szolgál a kérdéses gründerek neveivel, s ő ma is kész erre. De itt a házban nyilvánosan neveket felemlíteni, tiltja neki az ő érzülete, (Nevetés a baloldalon.) és se a házszabályok se a ház szokásai erre őt nem kényszerítik. (Ellenmondás balról.) Ne feledjék a zsidóbarátok, hogy a 70-ek zsidóbarát-nyilatkozatában az antiszemiták ellen is a leghevesebb támadások foglaltatnak. Abban az is foglaltatik, hogy ők a törvények és a becsület szabványait megszegték. A ki így beszél, el lehet készülvén a visszatörlésre.

A most vázolt második zsidóvitára következett a december 10-ki ülésben a harmadik zsidó vita, a mely azonban még inkább „gründer-vitának” nevezhető mint a fentebb vázolt második zsidóvita. Ezen december 10-ki ülésben Stöcker végre letette a ház asztalára a 70-és zsidóbarát nyilatkozat grüncler-aláíróinak névjegyzékét, a melyből kitűnik, hogy közülük 20-an, tehát jóval több mint negyedrészüik, csakugyan olyanokból áll, a kik „az aranyborjú körüli boszorkánytánczban” résztvettek

A parlamenti zsidóviták folytán a zsidókérdés egész Németországban a politikai vitatkozásnak és beszélgetésnek majdnem kizárólagos tárgyává válván, – a folyamatban levő ár ezentúl a népgyűlés e k b e n ásott magának medret.

Az első népgyűlés Berlinben, december 17-én tartatott meg a birodalmi csarnokokban, (Reichshallén) a melyre mintegy tízezer em-

ber jelent meg; de csak ezek fele férvén a különben tágas két terembe, a künnszorultak egy más helyiségben akartak külön népgyűlést tartani, mit azonban a rendőrség, mivel ez a gyűlés a törvény értelmében előre bejelentve nem lett, nem engedett meg.

A birodalmi csarnokokban tartott népgyűlés szónokának, Dr. Henrici Ernőnek beszédét alább külön cikkben, terjedelmesen ismertetjük. Dr. Henrici egy, még csak 27 éves, rendkívül tehetséges fiatal tudós, a ki a berlini Victória című felső leányiskolánál volt ideiglenes minőségben mint tanár alkalmazva, s a ki az általa tartott több antiszemitikus népgyűléseken mint elsőrangú népszónok, lett egész Németországban s a külföldön is híressé; de a – a kin a feldühödt zsidók és zsidótányérnyalók olyképp vettek boszút, hogy kimesterkedték, miképp ideiglenes állásában ne erősítsék meg, ekként őt a zsidó boszú állásától fosztván meg.

Ezen december 17-ki első népgyűlésre következett a második zsidóellenes népgyűlés a „Bockbrauerei”-ban, december 30-án a melynek megtartására speciális indokul szolgált az a körülmény, hogy az első népgyűlésbe zsidók nagy számmal tolaodván be, zavarok előidézésével annak folyamat megakasztani, sőt a rendőrséget a gyűlés felosztatására is indítani akarták.

Ezen második zsidóellenes népgyűlés lefolyása német lapok szerint a következő volt:

Kevéssel 6 óra után a két nagy terem már úgy tömve volt néppel, miképp az asztalokat és székeket eltávolítani kellett, hogy az összesereg-
lőknek helyet csináljanak. Már egy órával a meghatározott kezdet előtt, a bejárati ajtókat rendőrileg bezárni kellett; mindkét teremben most mintegy 5000 ember lehetett jelen. Tán még szinte ennyien kényszerítve voltak visszatérni, mert e közben még a terem ablakai is százak által ostromoltattak, és további száz meg száz ember a kertben és az ajtók előtt vártak az alkalomra, hogy tán mégis bejuthatnak. 8½ órakor Dr. Henrici a gyűlést megnyitottnak jelenti ki, és a jelenlevők helyeslése mellett, elnökül Liebermann-Sonnenberg-et ajánlja. Az elnök elfoglalva székét, így szólt: „Úgy hiszem, nem vonhatom ki magamat az elnöki tisztség alól, mert minden németnek kötelessége, ezen komoly, mozgalmas időben közreműködni azon nagy feladat megoldásában, a mely bennünket itt összehozott. A mai gyűlésnek legfőbb feladata, constatálni azt, hogy a birodalmi csarnokokban tartott gyűlésen előfordult nyugtalanságok nem német származású polgárok által idéztettek elő, hanem hogy egy csomó nem igen törvényes[^] érzékű ember, a házbékét megszegő módon, a gyűlést, a mely nem igen volt az ő ínyük szerint, zavarni törekedett. Feladatomban lesz tehát példás nyugalmat fentartani, a mely feladatomban teljesítésében önök engem bizonyára támogatni fognak. Hitelt érdemlő oldalról értésemre lett adva, hogy közöttünk s tán az ajtók előtt is, nagy számmal vannak olyan emberek, a kik pénzért lettek ideküldve, hogy zavart csináljanak. (Halljuk! Pfüi!) Mi ezen nehéz időkben nem vesszük ugyan senkinek rossz néven az olyan pénzkeresetet,

a melyet kiki saját lelkiismeretével megegyeztethet, (Bravó!) túrni fogjuk őket magunk között, s megengedjük nekik, hogy véleményüket nyilváníthassák; ha azonban ezen emberek valamelyike azon czélból, hogy a gyűlés szétrobbantassék, zavart csinálni akarna, úgy az múlhatatlanul eltávolítani és a házbéke megzavarása miatt bepereltetni fog.” (Bravó!) A bizottság a házjogot én reám ruházta. Szónok ezután a sajtó képviselői felé fordulva, következőleg folytatja: „Én a „Nationalzeitung”, a „Tagblatt”, (Pfui!) a „Börsen-Courier”, a „Tribüné”, a „Berliner Zeitung” és a „Vossische Zeitung” (Pfui!) képviselőit csak azon föltétel alatt tűrhetem közöttünk, ha személyesen jelentkeznek és igazolják magukat; csak ekkor vagyok azon állapotban, nekik az uralkodó elkeseredettség mellett garantiát nyújtani biztonságukért. A „Berliner Börsenzeitung” referensét felszólítom, hogy azonnal hagyja el a termet, őt sohasem fogjuk túrni magunk között.” (Bravó!) Sem ezen felhívásnak sem a „netán tévedésből ide vetődött zsidókhöz” intézett azon felhívásnak, hogy ezek hagyják el a termet, senki sem engedelmeskedik. „Úgy látszik tehát, hogy magunk között vagyunk.” (Bravó!) „Mielőtt most az előadó urnák adnám át a szót, kérem önöket, mindazt feledni, a mi bennünket talán mint politikai pártokat egymástól elválaszt s gondolni arra az érzelemre, a mely mindnyájunkat egyesít: a haza iránti szeretet érzelmére. (Élénk tetszés, a melyhez a künnállók is hozzájárulnak.) A gyűlés erre hazafias dalokat énekel el. (Az ajtóknál sikertelen kísérletek tétetnek, bemenetet nyerni.) Az elnök köszönetét fejezi ki a gyűlésben uralkodó hazafias hangulatért. (Bravó!) Ezek után mármost szót emel, viharosan üdvözlötve, Dr. Henrici, a „Zsidókérdés mint fajkérdés” című előadására. Beszéde kivonatban a következő:

„Az öreg Mommsen professor, legújabb munkájában, a melyben megmutatja, hogy csakugyan alaposan leégett, azt a felfedezést teszi, hogy a zsidók egy német törzset képeznek.” (Nevetés.) Szónok ezután a fajok eredetét bővebben fejtegeti, s aztán elmondja, mit mond Tacitus a németekről. „Tacitus magasztalja a német faj tisztaságát, és most az öreg Mommsen professor elakarja hitetni velünk, hogy a tiszta német fajnak szüksége van valamely zsidóelegyítési adagra. (Bravó!) Mint a németek további előnyeit magasztalja Tacitus a harczias szellemet, a becsületet, hűséget s a mammon és cziczoma megvetését, a melylyel zsidó dámák Új-Jeruzsálem (Berlin) utczáin csavarognak. (Tetszés.) Hol marad már most a zsidó, (Nevetés.) hol az a német faj, a melyet zsidóknak hívnak? Ezen Sem-faj, minden népek között folyton schacher-szelleme tüntette ki magát. Sem törzsei között legroszabb az izraelita törzs.” (Közbekialtás: „Kérem megállapítani, ki ez az úr itt, a ki ír.” Más oldalról szinte ezen óhaj nyilvánul. Felkiáltás: „Ki vele a zsidókkal!”) Elnök: „Kidobadni valakit csak nekem van jogom, s a ki még egyszer ilvesmit kiált, maga repül ki.” (Bravó! Nagyon helyes!) Egy zsidó kinézésű úr, a ki saját kijelentése szerint csak azért jegyezget, mert felszólalni akar, Kénytelen megnevezni magát; az elnök fentartja magának, ellene mint zsidó ellen, a kinek jelen lenni nem volna szabad, házbéketerés miatt pert indítani. A többi jegyezgetésen kapott urak, mint a gyűlésen magukat képviseltetni jogosított újságok tudósítói igazolják magukat.

Dr. Henrici folytatja: „Már Tacitusnál rosztat olvasunk a zsidókról; az arabok, szinte egy szemita törzs, legalább bírnak hazaszeretettel, a

zsidók azonban mint hazátlan arany-nomádok csavarognak a világban, és pedig nemcsak Jeruzsálem eleste óta. Valószínűleg már Krisztus születése előtt is voltak a régi németek közt zsidók, de akkor tán még nem voltak zsidóújságai, a melyek keresztényi türelmességet prédikáltak volna. (Bravó!) Azonban a zsidók sokkal ravaszabbak voltak, semhogy kölcsönösen egymást rászédjék; azért elmentek a nagyvilágba, és hozzánk Oroszországon és Legyelországon át jöttek a leggonoszabb fajta jákheccek.” Ezután szónok ismét Mommsen irata ellen fordul. Ezalatt a terem háterében zavargás támad, s egy zsidó joggyakornok, a ki a hallgatóságot magaviseletével maga ellen zúdította, minekutánna neve kiderítettett, egész csendben kivезettetik. Dr. Henrici ezután újólag megtámadja Mommsent azért, hogy a zsidókat egy német törzsnek jellemezte, s ekkép folytatja; „Úgy gondolom, az öreg Mommsennek, a mit írt, már megbocsáthatjuk, hiszen ő égett ember, noha magasan volt biztosítva. Mert hát a zsidók bőven gondoskodnak arról, hogy kára megtéríttessék, s M o m m s e n az ő M a m m o m m s e n jét – már 180,000 márka van gyűjtve részére, – nyugodtan vágja zsebre.” Szóló emlékeztet a „Börzenzeitung” egy piszkolódo cikkére, melyet ez nemrég a karácsony ünnepről hozott. E zsidólap december 19-én ugyanis ezt írta: „A marhadóg elnyomása fölötti javaslattal foglalkozott a képviselőház, tegnapi ülésében; remélhetőleg elégséges lesz az első felolvasás, miékp a dögvészeket illő távolságban tartjuk, hogy a j á m b o r m a r h á n a k i s n y u g o d t k a r á c s o n y n é p e i l e g y e n e k . H i s z e n a z ö k r ö k K r i s z t u s s z ü l e t é s é n é l o l y n a g y s z e r e p e t j á t s z o t t a k , m i k é p t á n i l l ő , ö k e t i s r é s z e l t e t n i a z ü n n e p ö r ö i n e i b e n . S z o l g á l j o n t e h á t a k a r á c s o n ü n n e p m i n d n y á j u k n a k , S t ö c k e r , W i n d h o r s t , L u d w i g u r a k n a k é s a j á m b o r m a r h á n a k ü d v é r e .” (Felkiáltások: Pfiu! – Gyalázat!) Szónok felemlít aztán egy Charlottenburgban történt esetet, a hol Wöllmer képviselő a karácsoni ajándékoknak a szegények közt való nyilvános kiosztásánál, tapintatlanságnak jelentette ki keresztény dalok eléneklését azon okból, mert zsidók is voltak jelen. „Mi köze van a zsidónak a keresztény karácsonyünnephez?” (Nagyon helyes!) Ezután szónok a „Zeichen der Zeit” című zsidólap ellen fordul, mely a kereszt jelvényében a gyűlölet és a boszú motívumát látja, és vallásunkat egyéb gyalázásokkal halmozza el. „A zsidó vakmerő szemtelenség a legmagasabb fokot érte el. Az anthropologiai folyóirat legújabb füzetéből értesülünk, hogy egy bizonyos dr. Rosenzweig azt követelte, miként a zsidó szövetségi jel, a zsidó kereszttség, a németekre nézve is hozassék be. (Ohó!) Én úgy hiszem, hogy mi a zsidók által már úgysis eléggé körül vagyunk metélve. (Nevetés.) Mikor még iskolába jártunk, még akkor mondhatta a tanár: hisz ez olyan zsvíj, mintha zsidóiskolában volna az ember. Ma már minden iskola tele van zsidóval, s így minden iskola zsidóiskola. Ha előbb egy zsidó esküt tett, felemelte a kezét és azt mondta: „Isten engem úgy segítjen!” az új törvény ezen esküformát mireánk nézve is behozta.” (Bravó!) Ezek után szónok ezúttal is figyelmeztetve a közönséget arra, hogy a zsidólapok megszüntetésére törekedjék, zsidónál ne vásároljon, zsidót és zsidópajtást ne válasszon, s egyértelemmel kivételi törvényekre szavazzon, a mely törvények a zsidókat az állam- és katonai szolgálatból s a parlamentből kizárják: beszédét a hallgatóság éljenzései közt befejezte.

Ennekutána a következő határozat lett a gyűlés elé terjesztve elfogadás végett: „Indíttatva azon szándékosan az igazsággal ellenkező és teljesen eltorzított tudósítások által, melyek az ismeretes Reichshallengyűlés fölött a „National-Zeitung”, a „Tagblatt”, a „Börsen-Courier,” a „Vossische Zeitung”, a „Tribune” és a „Berliner-Zeitung,, című lapokban közöltettek ezennel óvást teszünk a közvéleménynek azon határt nem ismerő meghamisítása ellen, amint az a zsidó és zsidóbarát-újságok által üzetik. Mi a német népnek az alkotmány által biztosított gyűlekezési joga ellen intézett durva merényletnek tartjuk azt, ha, mint a Reichshallengyűlésben is történt, egy sereg zsidó és zsidópajtás, házbéketerő módon azon felszólításnak, hogy a termet hagyják el, nem engedelmessé válnak, vagy kivézetve, egy másik ajtón ismét bejönnek, hogy a legszemérmertlenebb csendzavarási kísérletek által a gyűlés szétrobbantását keresztülvigyék. Felhatalmazzuk az egybehívó bizottságot, hogy ezen határozatot Berlinben és egész Németországban a lehető legnagyobb nyilvánossággal köztudomásra hozza.”

Ezen határozati javaslat szavazás alá bocsáttatván, 9 szavazat ellenében határozattá emeltetett.

Ezután a zsidóellenes kérvény nagy számú jelenlevő által aláíratván, a gyűlés, hazafias dalok éneklése közben, éjjeli 12 óra felé szétoszlott.

A fentebbiekben ismertetett két nagy antiszemitikus népgyűlést aztán januárhó első felében, Berlinben és a vidéken egy sereg kisebb-nagyobb népgyűlés követte, és pedig most már zsidóbarátgyűlések is tartattak, de ez utóbbiak majd mind a zsidók és zsidópajtások kudarcával végződtek. A vidéki antiszemitikus népgyűlések közül kiemelendő a január 1-én tartott boroszlói népgyűlés, a melyen 6000 ember vett részt, míg az egyidőben ezzel megtartatni akart philoszemita népgyűlés, résztvevők hiányában csúfosan megbukott. Egy, Langerhans, Klotz és Löwe (zsidó,) haladópartí képviselők által Berlinben összehívott philoszemita népgyűlés pedig azzal végződött, hogy a közönség nagy része Stöckert és Dr. Henricit éltette.

Legjellemzőbb volt ezen zsidóbarát-népgyűlések között a január 11-én megtartott munkásgyűlés, a melyre Berlin összes zsidó gyárosai „meghívták” keresztény munkásaikat, a kiket ezenfelül Mannheimer és Lewin zsidók fejenkint 15 ezüst garassal fizettek meg. Itt aztán a „szabad sör” iddogálása közben, néhány jól megfizetett munkással magasztaltatták a zsidóságot; de az eszem-izsom daczára a jelenlevő munkások egyharmada mégsem ment zsidó munkaadói után, mert az gerjesztett határozati javaslat feletti szavazásban csak a jelenlevők $\frac{2}{3}$ -da vett részt, a többiek pedig tartózkodtak a szavazástól sőt néhány keresztény munkás ezenkívül, felszólalásában ugyancsak törte a borsot a zsidók orra alá: „Ha a zsidók Berlinből ki vándorolnak, elviszik ugyan a pénzt magukkal de ez nem baj, mi keresztények elég erősek vagyunk arra, hogy azt pótoljuk... Mi a kizsákmányolási rendszert kiűzni akarjuk... Szegény gyermekeink, a sok munka-

nélküli leány, a legtöbbet ígérő zsidók kéjének esik áldozatul ... Egész Berlinben nincsen ember, a ki jobban pártját fogná a munkásnak, mint Stöcker... Én sok éven át kézműves-mester volt tani, aztán a zsidó napszámosa lettem, kiszivattyúztak, és tönkrement ember lett belőlem.” Ilyen s hasonló kifakadásokat kellett a „szívélyes házi gazdát” játszott zsidó gyárosoknak saját „megtraktált” gyármunkásaik szájából hallaniok.

Ugyancsak január 11-én Ruppel Gyula, berlini nyomda-tulajdonos és az „Ostend-Zeitung” című antiszemitikus napilap szerkesztő-kiadója tartott előadást egy népes gyűlésen, a zsidó és zsidópajtás berlini városi hatóság felett, a melynek élére a zsidó clique-nek újra Strassmann zsidót sikerült állítania. Ugyan e gyűlésen Dr. Polakowsky, antiszemita író szinte beszédet tartván, kijelenté, hogy „elzsidósodott viszonyaink tartós javulása csak kivételi törvények útján érhető el, valamint az által, hogy egész modern törvényhozásunk revisio alá vétessék. Az iparosok egy nagy része máris át van hatva ezen nézettől. Így például igen helyesen jegyzé meg egy iparos, hogy „a hazai ipar hanyatlása azon pillanattól fogva vette kezdetét, a mióta Cohn & comp. hozzák a törvényeket.”

A január 11-ki philoszemita mukás-gyűlésre a csattanós választ megadandók, az antiszemiták egy újabb nagy népgyűlést tartottak január 13-án, a melyen Dr. Henrici, valamennyi között legkifejtőbb beszédét tartotta. A gyűlés e geniális fiatal szónokot beléptekor szünni nem akaró viharos éljenzéssel fogadta, amely szívélyes üdvözlésre Dr. Henrici azt felelte, hogy „Berlin polgárai, ezt a választ adjátok majd még egyszer a választásoknál!” Beszédének czime volt: „A zsidókérdés magvái” (lényegéről), a melyben a zsidókérdést mint faji és sociálpolitikai kérdést fejtegette. A szellemtől szikrázó, alapos tanulmányról tanúskodó remek beszédet márczius havi füzetünkben terjedelmesen fogjuk hozni; egy passusát azonban, a kérdésnek reánk magyarokra nézve is kiváló actualis fontossága mellett, lehetetlen már ezúttal is fel nem említenünk. Ez az futólagos magyarországi némethecczekre vonatkozik, a mely kérdésben Dr. Henrici ritka éleseszűsége szinte ráüt a szegnek a fejére s, – a mint a mi felfogásunk is volt már korábban is e kérdéstről, – kifejti, hogy a magyarországi németheccz voltaképen zsidóheccz. Ugyanis e kérdésre nézve a mi felfogásunk az, hogy journalistikánkban sokkal több a morális gyávaság és a zsidó annoncirozók repressáliáitól való félelem, semhogy a zsidók ellen csak egy betűt is merne írni. De mivel a nagy közönségnek a zsidók ellen oly mélyen érzett ellenszenvének is csak kell egy kicsit hízelegni, hát csinálnak zsidóhecczet németheccz czégér alatt,

sokkal veszélytelenebbnek tartván önmagukra és a magyarnemzetre nézve azt ha a velünk politikai barátságban sőt szövetségben levő 45 milliónyi nagy német nemzetet úton-útfélen gyalázzák, s ha a hazában élő s a magyar nemzethez őszinte ragaszkodással viseltető jóra való szorgalmas német elem érzületét a legdurvábban sértegetik, mint ha a zsidóvisszaélések fölött kiejtett egyetlen rosszaló szóval is a 700,000 főnyi rongyos zsidó söpredék „nem-tetszését” zúdítják, zsidó hirdetési díjakért lebzselő skartétáikra.

E reánk nézve capitális fontossággal bíró kérdésre vonatkozólag, Dr. Henrici január 13-ki beszédének illető passusa következőleg hangzik:

„És ezen határtalan szellemi képtelenség daczára, a zsidóbarátok e fajt, (a zsidófajt; mint a német cultura képviselőit a külföldön, dicsőítik. Uraim, kell hogy az igazság kiderüljön. Épen a sok németül beszélő zsidó tette nemzetünket a külföldön oly rosszhírűvé. (Viharos tetszés.) Igen, az álarczot le kell egyszer rántani; a magyarországi németheccz nagy részben zsidóheccz, mert a németül beszélő csöcselék Magyarországon legtöbbszörre zsidók. És tekintsünk Oroszországra! sat.”

E népgyűlés két határozati javaslatot fogadott el, a melyek egyike szerint a népgyűlés felháborodását fejezi ki a január 11-ki zsidóbarát munkásgyűlés fölött, a másik határozat pedig Virchow, Kichter, Strassmann és Langerhans zsidópajtásokat és illetőleg zsidókat érdemetleneknek jelenti ki arra, hogy Berlin városát képviseljék.

Ezen, a közönség feszült érdekeltségét még magasabbra csigázott nagy népgyűlés hatását mármint a zsidóknak és zsidótányérnyalóknak valamiképp paralyzálni törekedni kellett, s hamarosan okosabbat nem tudtak kigondolni, mint az annyiszor előrántott koronaherczeg szájába újabb zsidóbarát-mondókát adni, s ezzel a német népnek imponálni akarni. Ugyanis, a „National-Zeitung” egész naivsággal kürtölé ki, hogy

„A „Victoria” nevű rokkantak-intézetének január 15-ki közgyűlésén, a mely a koronaherczeg elnöklete alatt tartatott meg, a z s i d ó h i t k ö z s é g elnöke, Magnus, szót emelt, hogy az antiszemitikus mozgalom ellen nyilatkozzék. A koronaherczeg, válaszában kiemelte, miképp ő a mozgalmat egész határozottsággal rosszalja, és elveti. Leginkább sfti őt az, hogy ilyes irányzatok az iskolába és a tantermekbe is bevitetnek. (,) meg nem foghatja, hogyan tehetik magukat olyan férfiak, a kik a szellemi magaslaton állanak, egy, előfeltételeiben és céljaiban egyaránt kárhóztatandó mozgalom képviselőivé és segédeszközeivé. A koronaherczeg azon reményét fejezi ki, hogy a mozgalom a homokban el fog tűni; az ilyen egészségtelen dolgok nem lehetnek tartósak.”

Ezen egész história egyszerűen szemtelen zsidó hazugság és koholmány. Ezen állításunk igazolására idézzük a „Deutsche Reform”, drezdai antiszemitikus lapnak f. é. január 20-ki számában foglalt következő közleményét:

„A drezdai városi hatóságnak philoszemitikus hivatalos lapja nagy gyönyörrel közli, a köztudomásúlag zsidókezekben levő és zsidók által szerkesztett „National-Zeitung” egy cikkét, a mely szerint a német koronaherczeg, a titkos kereskedelmi tanácsos és városi tanácsos Meyer Magnus előtt f. hó 15-én kedvezőtlenül nyilatkozott volna a zsidóellenes mozgalomról, és annak gyors véget kívánt volna. A hozzánk érkezett lapok ezen nyilatkozatról egy szót se tudnak; egyedül csak a „Norddeutsche Alig. Zeitung” szól róla, világos hivatkozással a „National-Zeitung”-ra. A kérdéses közlemény tehát egyedül az emiitt zsidólapra támaszkodik, s ez okból szintoly elővigyázattal veendő fel, mint a múlt nyáron zsidó körökben felmerült és a philoszemiták által édes-örömet terjesztett hirlapi kacsa a Stöcker-féle gyűlések megszűnéséről, a melyről tudvalevőleg mai napig se volt szó. Ez a kacsa is sáp-sápoltt az újságokban, és nem az újságok által, hanem – a tények által lett meghazudtolva.

De hát föltéve, mikép a „National-Zeitung” közleményének volt valami alapja, hogy t. i. a koronaherczeg tán olyanformán nyilatkozott, hogy azt a zsidók maguk részére némileg kedvező értelemben magyarázhatták, szokásuk szerint azonban azt bőséges sauce-szal feleresztve, a nyilatkozatnak határozott antiszemitikus jelleget adtak: kérjük, váljon nem a kánikulai hőség által megneszesített piaci légy közmondásos szemtelensége kell-e oda, hogy ez a bizonyos Meyer Magnus zsidó, a dynastiának egy tagját a politikai pártküzdelmek porondjára kihurczolva, a német birodalmi koronaörökös, egy egészen más tárggyal foglalkozni hivatott egylet közgyűlésén palám publice meginterpellálja s abba a kényes alternatívába hozza, hogy vagy leendő alattvalói millióinak, – a kiknek szeretete fogja leendő trónjának támaszát képezni, – érzületét támadja meg, vagy pedig az internacionális pénzeszacskót kezükben tartó zsidó pénzhatalmaknak bőszen haragját zúdítsa saját hazájára. Bizony, Meyer Magnus uram is igazolta ezzel a Talmud azon mondásának igazságát, hogy: „Három szemtelen lény van a világon: a kakas a szárnyas állatok között, a kutya a négylábúak között, és – Izrael a népek között.” (Tr. Beza 25. 1.)

A zsidók mármost azt híve, hogy a koronaörökös állítólagos vagy legalábbis elferdített nyilatkozata a német népet megpuhítani s a zsidóellenes petitió serény aláírásától elrettenteni fogja: további fejszecsapásokat” készültek mérni az antiszemitizmus fejére. A szociáldemokratákkal a fentebbiekből láthatólag nyílt szövetséget köt-

vén, ezen, zsidó eszközzé vált tömeget akarták továbbra is atout-ként kijátszani, s január derekán újabbi népgyűlést akartak rendezni, természetesen újra „meghíván” a berlini zsidó gyárosok munkásait.

Azonban ama sok baklövés között, melyeket a németországi zsidók és zsidótányérnyalók a múlt hónapokban egymásra halmoztak, ezen lépéstik volt tán a legeslegnagyobb baklövés.

A német kormánynak ugyanis, köztudomás szerint, két mumusa van: az egyik a francia „revanche”, a másik a szociáldemokratia. Ezen két kérdésben a német kormány egyáltalán nem érti a tréfát. Ha a német kormány ez időpontig tán nem volt egészen tisztában magával az iránt, minő definitív politikát kövessen a mind hatalmasabbá fejlődő antiszemitikus mozgalommal szemben: azon pillanattól fogva, melyben a szociáldemokratia nyíltan és tényleg a zsidó érdekek előharczosaként tüntette ki magát: azonnal tisztába jött önmagával és a megragadandó rendszabályokra nézve. S a zsidók, még nálunk is, alig kezdtek újságaikban ujjongani új szövetségeseik „sikerei” felett, máris mint menykő ütött közibük január 20-án a német kormány azon rendelete, a mely minden zsidóbarát-népgyűlést, a socialista-törvény alapján egyenesen betiltott. Ezen tromfra aztán az egész zsidó és zsidótányérnyaló trupp teljesen „paff” lett.

Ezen időponttól kezdve Berlinben megszűntek úgy az antiszemita mint a philoszemita nyilvános népgyűlések, s most az antiszemiták, bemeneti jegy mellett tartott felolvasásokon fejtegetik tovább a zsidókérdést, és fejlesztik tovább a mozgalmat. Stöcker azonban mai napig is rendszeresen megtartja ezerektől s ezerektől látogatott keresztény-sociális egyleti gyűléseit.

A mostani látszólagos csend Poroszországban, hasonlít azon állapothoz, a melybejut egy megáradott folyam akkor, a midőn egyszer partokat, gátakat áttörve, és mindent amit útjában talál, elpusztítva, s legyőzve minden akadályt, – zajtalanul siklanak tova elláthatlan szélességű medrében hömpölygő hullámai.

A zsidóellenes petíció a mozgalmat bevitte a nagy német birodalom legféléreesőbb zugaiba, legelhagyatottabb faluiba is, s a kérvényre január 15-ig már hatszáz ezer aláírás érkezett be. Mivel azonban a kérvény aláírása akkor még javában folyamatban volt, sőt, epén a népgyűlések behatása alatt, csak ekkortájban vett legnagyobb lendületet, a kérvények beküldésének záros határideje márczius 15-re halasztatott el. Úgy látszik azonban, hogy addig az antiszemitismusnak még egy „akadályt” kell útjából elhárítania, mert, mint a berlini zsidó lapok híresztelik, a hírhedt Dr. Hánel most meg a február 15-en összeülő német birodalmi gyűlésben akar egy újabb zsidó-interpellációt tenni. Bizony, nagy igazság rejlik abban

a közmondásban, hogy „a kit az isten megakar verni, annak az eszét veszi el.”

Míg azonban Berlinben és Poroszországban e pillanatban kissé simábban látszanak menni a dolgok: a birodalom némely más főhelyein még csak most megy át a mozgalom azon pházisokon, a melyeken Berlinben már keresztülment. Legújabbban ugyanis Szászország fővárosa, Drezda lett az antiszemitikus népgyűlések színhelyévé. Itten „Német reform-egylet” cím alatt már majd két év óta áll fenn egy antiszemita liga, a mely tevékenység dolgában a berlinivel méltán vetekedik. Élén a mozgalomnak Pinkert Sándor (írói néven Waldegg Egon) gyáros áll, a ki az ott megjelenő „Deutsche Reform” című igen eleven antiszemitikus lapnak is kiadó-szerkesztője. Ezen egylet most az antiszemitikus mozgalomnak Szászországban is újabb lökést adni óhajtván, február elejére Dr. Henrici Ernőt, február végére pedig Stöckert kérte fel népgyűlések tartására. Dr. Henrici február 1-én meg is akarta tartani beszédét Drezdában a „Tivoli”-ban, de a gyűlés az erőszakosan betörő sociáldemokraták által szétrobbanhatván, ezen „A türelmesség és a nemzeti becsület” felett tartani akart beszédet nem tarthatta meg. A legnagyobb részt 16-20 éves, leitatott legénykékből állott munkás-tömeget, a melyet a zsidó gyárosok már délután 4 órakor eleresztettek a gyárakból az antiszemiták ellen demonstrálni, Mehrländer Mendel gabnás-zsidó, a drezdai gabnabörze bizottságának tagja és Fisch-Colm, zsidó kereskedő, vezérelték. Ezek a gyűlés megnyitása előtt a terembe erőszakkal betörve, s az elnöki s előadói emelvényt az elnöki asztallal és székekkel együtt széthordva, a sociáldemokratia atyjának, a zsidó Lassalle-nak éltetése mellett, nagy zavart csináltak, a közönséget szétkergették, s a pénztárt kirabolták. A zsidók és zsidóbérenczek ezen „höstettükkel” azonban csak azt érték el, hogy Dr. Henrici-nek f. hó 10-re elhalasztott felolvasására már előre roppant mennyiségű belépti jegy lett váltva, s a zsidók elleni ellenszenv Drezdában és általában Szászországban s egyebütt is, – csak fokozódott.

A nagyszámú antiszemita gyűlések közül különösen kiemelendők még a németországi egyetemi polgárok gyűlései is. A berlini egyetemi polgárok már december elején tüntettek a zsidó származású L ä s s o n (azelőtt L a z a r u s s o h n; t. i. a mi minálunk zsidó-névmagyarítás, az Németországban zsidó-névfranciásítás.) tanár ellen, aki az antiszemitákról a katedrán sértőleg nyilatkozott. A németországi egyetemi polgárok Berlinben január hóban két nagy gyűlést tartottak: az elsőt január 3-án, a melyen több német egyetem delegáltjaival együtt 500 egyetemi polgár volt jelen, s melyen a

főszerepet a berlini, lipcsei, strassburgi és boroszlói egyetemi polgárok vitték. A második gyűlés január 13-án tartott. Az első gyűlésen határozatba ment, hogy a zsidóság ellen folyamatban levő nemzeti mozgalomban a német egyetemi polgárság is tevékeny részt vesz a zsidóellenes kérvényt aláírja: a második gyűlésen pedig, a melyen 800-an vettek részt, elhatározott, hogy egy társulatot alakítanak e cím alatt: „Német tanulók egyesülete a napikérdésekkel s különösen a zsidókérdéssel szemben.” A mozgalomban eleinte csak az észak-német egyetemek polgárai vettek részt, de legújabbán a dél-német s különösen a würzburgi, erlangeni és müncheni egyetemek polgárai is élénk tevékenységet fejtenek ki. A német egyetemi polgárok már régóta súlyosan érzik azt a lidércnyomást, a melyet az egyetemeken, az összes tanulólétszámnak már néhol $\frac{1}{3}$ - $\frac{1}{2}$ -ét tevő zsidó elem, valamint a zsidókkal és szemitákkal teletömött tanári kar a keresztény egyetemi polgárookra gyakorol, a kiknek jövő pályája, az aljas eszközöktől se visszarettenő s épen ez okból legyőzhetlen zsidó concurrentia mellett, mindinkább kétesebbé válni készült. Hogy mennyire népszerűvé lett Németországban a zsidóság elleni nemzeti mozgalom, a tanulóifjúságnak abban vett élénk részvétele egyik legcsattanósabb bizonyíték. A mely ügyé a fiatalság, azon ügyé a jövőt De nemcsak Németországban, már Oroszországban is megindult az ottani egyetemeken, névszerint a dorpatin és az odessain az antiszemita agitáció, a mely már a nagy közönségre is kezd kihatni. A „Pester Lloyd” nemrég egy távsürgőnyt hozott, a mely szerint Varsóban és Helsingforsban (Finnországban) is terveztek antiszemita mozgalmat, de ez „a homokban elfutott” No, mi már tudjuk, mit tesz a zsidólapok szájában ez a kifejezés, az antiszemita mozgalomra alkalmazva. Ugyanezt írták még csak pár hóval ezelőtt is a németországi mozgalomról is.

Tény az, hogy az antiszemita mozgalom, tán a nyugati latin államokat kivéve, a melyekben elenyészőleg csekély a zsidóság száma, – az egész művelt világon megindult, hogy meg ne szűnjék mindaddig, míg a zsidókérdés gyökeresen megoldva nem lesz. A mozgalom tüzpontján Németországon kívül, Oroszországban, Dániában, Hollandban, Belgiumban, Svédországban, Angliában, az északamerikai Egyesült Államokban sat. a zsidókérdés élénk publicistikai vita tárgya; a derek románok pedig a legújabb hírek szerint is, folyvást keményen tartják magukat, visszautasítván minden, egyéni emancipáció iránt beadott kérvényt; – s azért a „Nineteenth Century” angol folyóirat f. é. februárhavi füzetében Wolf Lucián, zsidó publicista nem hiába kesereg el egy hosszú jeremiádot a dolgok ilyen állása fe-

lett, beismervén, hogy „az antiszemitikus agitáció hulláma jelenleg majdnem az egész világon át hõmpölyög-” („The wave of antisemitic agitation is now sweeping across almost, the entire world.”)

Mielõtt mármost még az Ausztriában kezdõdõ antiszemitikus mozgalomnak e helyütt való rövid jelzésére áttérnénk, lehetetlen még egy tragikomikus mozzanatot fel nem említenünk a németországi szemiták táborából. Ez bizonyítéka lesz annak a fejvesztettségnek, annak a szalmaszálhoz is való kapkodásnak, a mely a veszett ügy gyászlovagjait oly kimondhatlan színben tünteti fel, hogy az ember nem tudja, váljon undorodjék-e, szánakozzék-e, vagy nevesen-e, a pökhendibõl s felfuvalkodottból, most kutya-alázatossá, ügyefogyottá s butává vált zsidóhad raffinirtnak látszani akaró bárgyuságán és egyszersmind ostoba semmirekellõségén; mert a buta gazember a legpöködelmesebb, a legszánalmasabb s egyszersmind a legnevetségesebb existencia is.

Berlinben ugyanis egy „Szemita-comité” alakult arra a célra, hogy az anti-antiszemitikus mozgalmat minden módon ápolja és fejlessze. Ez a „Szemita-comité” egyebek közt számtalan zárt recommandirt levelet küldözgetett szét Németországban, ismeretes és befolyásos antiszemitákhoz, a mely levelek tartalmát az illetõ címzettek legtöbbször természetesen mint curiozumot közölte másokkal is, sõt a lapokban is közzétette, s homeri kaczaj harsant fel erre széles Németországon. Íme egyik ilyen levél szõszerinti tartalma a berlini „Post” (tehát nem „zsidófaló”) lap után:

„Tekintetes Bentz titkár urnák, – Helyben, Lipcsei-tér 17. II. Kir. Államvasút-Igazgatóság. (Ajánlva.)

Berlin, 1881. január 14.

Mélyen tisztelt úr! – Önnek néhány hivataltársa általa kik, hála Istennek, elég humánusak és türelmesek arra, hogy az antiszemitikus mozgalomtól magukat teljesen távolartsák, – értésünkre adatott, mikép ön a legbuzgóbban rajta van, hogy az antiszemiták céljaira agitáljon, és minden befolyását felhasználja arra, hogy a zsidó elemek elleni tüzet, ottani hivatalnoki körök közt lángra lobbantsa. Mi m e s s z e t á v o l v a g y u n k attól, hogy önnek ezen agitatori tevékenységeért bárminemû szemrehányást is tegyünk, mert mi ennek az egész mozgalomnak egész bûnét kizárólag azon férfiak terhére ró j j u k, a kik nem á t a l l j á k, nyilvános népgyûlésekben zsidó polgártársaikat a leggorombább módon a porba rántani; mindamellert másrésztõl ön mint méltányosan gondolkodó ember nem fogja nekünk rossz néven venni, ha mi a saját bőrünket védelmezzük, és ha a legserényebben oda törekedünk, hogy elleneinket ügyünk iránt ha fel nem is melegítjük, de legalább semleges magatartásra bírjuk. J e l e n t é k e n y p é n z ö s s z e g e k, melyek nekünk korlátlan rendelkezésünkre bocsáttattak, lehetővé t e t

ték eddig nekünk, e tekintetben a legfényesebb eredményeket elérnünk a nélkül, hogy ezáltal valakinek becsületét sértettük volna. Ennélfogva önhöz is azon alázatos kérelmet intézzük, hogy, személyes nézeteinek fentartása mellett, legalább zsidó polgártársai ellen minden agitatori tevékenységtől tartózkodjék, a miért is mi több száz márkával szívesen hálásak lennénk. Természetesen, mi e fölött a legmélyebb hallgatást fognánk megtartani, valamint hogy mi is önt s sürgősen felkérjük, hogy ezen iratunkról senkinek egy szót se szóljon. Meghatalmazott kiküldöttünk, a ki önt látásból ismeri, s a ki fel van általunk hatalmazva 300 márkáig terjedő összegeket kifizetni, önt szombaton (15-én) este 6 órakor a „Reichshallen” alsó termében várni fogja, a célból, hogy ezen ügyben önnel a közelebbiek fölött megegyezésre jusson, s esetleg ezen megegyezésnek azonnal foganatot is szerezzen. Még alázattal arra is figyelmeztetjük önt, hogy a mi magas connexióink a finansiális körökben, bizonyos körülmények között nagy előnyére lehetnének az ön s ociális állására nézve, s ajánljuk önnek magunkat a legbuzgóbban.

A szemita-comité.”

Izrael tehát végkép kifogyott az argumentumokból; ő most már az ő „ultima ratió”-jához: a pénzhez kénytelen folyamodni. – Izrael, Izrael! hátha a Montblanc-ot, a Dhavalaghirit s hozzá még a Chimborassot is aranyrá tudnád változtatni, s mindezen aranyat pénzes zsákjaidba tudnád tömni, s aztán lapáttal szórnod megvesztegetésekre: el tudnád-e bűnös fejedről hárítani végzetedet és a Nemezis boszuló karját?!...

Tán a világ egy államában sem állanak a dolgok rosszabbul a zsidópestist illetőleg mint Ausztriában, nevezetesen pedig Galíciában s Bukovinában. Mert míg Oroszországban a 3-4 milliónyi zsidóságnak, az ellenében alkalmazott repressiv rendszabályok folytán, a többi lakosság nincs egészen prédául dobva: az „alkotmányos” Ausztriában, a „szabadság” czégére alatt, a zsidó uralom tetőpontját érte el. Ennek illusztrálásául elégséges ezúttal utalnunk arra, hogy Bécs városának majdnem valamennyi reichsrathi képviselője zsidó, s hogy a hírlapirodalom ⁹/₁₀-ed részben forma szerint zsidók által monopolizáltatik. A galíciái s bukovinai viszonyok pedig egyenesen kétségbeejtők. Dr. Pilat, az országos statisztikai hivatal főnöke, nemrég azon felfedezést tette, hogy Galíciának a zsidók által múlhatlanul tönkre kell mennie, kimutatván az eddigi (1870. óta való) progressióból azt, hogy legkésőbb 13 év alatt, az összes volt jobbágyi és az összes kisvárosi földbirtokok nyilvános árverés alá kerülni és a zsidó uzsorások kezeibe esni fog? – ha a jelenlegi törvényhozás rögtön meg nem változtatatik.

És mégis, mindezen szomorú állapotok dacára, – vagy tán épen azok kihatása folytán, – csak most kezd pitymallani Ausztriában. De legalább kezd!

A f. é. január 18-ki reichsrathi ülésben az uzoratórvény feletti általános vita levén napirenden, Greuter, Schneid és Schöffel képviselők élesen kikeltek a zsidó uzsora ellen, és az antiszemitikus mozgalom is szóba jött, az elzsidósodott alkotmánypárt nagy lelki keserűségére: mire aztán Haase zsidópajtás, a következő ülésben, január 21-én, indítatva érezte magát a zsidók bajnokául sikra szállni. Közöljük itten Greuter, Schöffel (szélsőbaloldali) és Haase beszédeinek idevonatkozó részeit:

Greuter: Társadalmi törvényhozásunk jelenlegi állása mellett, azon mozgalom, a melyet antiszemitikus mozgalomnak neveznek, nem fog többé a napirendről letűnni, az eszme mind mélyebb gyökeret fog verni, és semmiféle hatalomnak nem fog többé sikerülni, az „erőszak s igazságtalanság” fölött szórt frázisokkal, ezt a mozgalmat megállítani. Ezen mozgalom nem vallási, hanem társadalmi mozgalom. Nem szabad a népet azon állítással bolonddá tenni akarni, hogy ez vallási mozgalom. (Bravó! a jobboldalon.)

Schöffel: Én megengedem, hogy az uzsora elleni mozgalom egy neme a „reakciónak”, de ez reakció a kétségbeesés és éhezés ellen, a bű és nyomor ellen, az éhség és inség ellen. Az antiszemitikus agitáció csak önvédelem az uzsora ezerféle szipoly-karjai ellen, felágaskodás a nemzetközi tengeri rablás ellen, a mely a szabadságot meghamisítja, és hangzatos szavakkal a talmi-szabadságot a pénzeszsák szolgásgába viszi. És önöknek uraim, tartozzanak önök bármely párthoz, bármely nemzetiséghez és bármely valláshoz, a „reakció”-nak eme neméhez kell folyamodniuk, ha önök azon társadalmi áradat által, a melynek közelgetését csak a vak nem látja, elsodortatni nem akarják magukat. (Bravó! a jobboldalon.)

Haase: (zsidópajtás,) a január 21-ki ülésben azt mondja, hogy: a zsidókat nem szabad azon jellembeli árnyoldalakért felelősekké tenni, a melyeket ők a keresztények által való százados elnyomatásnak köszönnek. (Közbekiáltások a jobboldalon: Ohó!) Az antiszemita mozgalom gyalázat a kereszténységre nézve, (Közbekiáltások a jobboldalon: „Nem igaz!”) és sajnos, hogy neki, mint protestáns lelkésznek ki kell jelentenie, hogy az gyalázat a protestantismusra nézve, a melynek metropolisában ama mozgalom kezdetét vette. (Helyeslés a baloldalon.) Ő azon reményt táplálja, hogy a valódi keresztényi elvek nemsokára győzni fognak, s hogy a szeretet a gyűlöletet legyőzni fogja, mert az nem megy, egy egész népet szőröstül-bőröstül elkárhoztatni. (Élénk helyeslés a baloldalon.)

Amint ebből is láthatjuk, az osztrák zsidópajtások is, – poroszországi hasonszőrű kollegáik példájára, – eléggé rajta vannak, hogy az antiszemitismus elleni szitkozódásokkal elősegítsék, nem a zsidóság hanem az antiszemitismus ügyét, a melyet képviselni lesz hivatva, a kiadott program szerint, f. hó 12-én Bécsben megindult „Volks-

freund” című antiszemitikus lap, melynek programja szerint: „összes viszonyaink elzsidósodása rohamosan terjed, és szétbontólag s demoralizálólag hat összes társadalmi köreinkre,” a melylyel szemben a lapnak hivatása lesz:

a zsidóság mindinkább elharapódzó hatalma ellen küzdeni. Németország” ez irányban már megelőzött bennünket, s ott úgy mint Angliában, Franciaországban s másutt, társulatok alakultak, a melyek a meggyőződés eo'ész bátorságával hatalmasan és szerencsével küzdenek a szemitikus parazitáság ellen. Az, a mi Németországban lehetséges, lehetetlen-e Ausztriában? Nem lennének-e nálunk is hasonló férfiak, a kik a valódi hazafiság körül seregelve, meggyőződésükért s a nép valódi érdekeiért síkra szállanak? Teljes bizalommal kiáltunk fel: Igenis, nálunk is vannak ilyen férfiak! és támaszkodva ezek segélyére indítjuk meg vállalatunkat.”

Íme! így beszélnek még Ausztriában is!

És nálunk Magyarországon?! .. Majd hiszen elválik!

Dr Henrici Ernő beszéde,

a Berlinben, a birodalmi csarnokokban (Reichshallen) 1880. évi december 17-én tartott népgyűlésen.

Tisztelt polgártársak! – „Minden porosznak joga van, véleményét szabadon nyilvánítani”, ez nekünk alkotmányos jogunk, s remélem, hogy „szabadelvű férfiak nekem is meg fogják engedni, véleményemet szabadon nyilvánítanom, még ha ezen gyűlés többsége nézeteimet nem osztaná is.

Amit mondandó leszek, az az igazság lesz.

Politikai kérdések felmerülnek és eltűnnek, de előbb nem tűnnek el, míg vagy alaptalanságuk kiderítve nem lett, vagy pedig teljesen meg nem oldattak. Azon kérdés, a mely jelenleg mindnyájunk szívét mozgásba hozza és napról-napra mélyebb fejtegetésben részesül, – a zsidókérdés. Nemcsak a műveltek, hanem a nép is, ezen kérdés fejlődését fokozódó érdeklődéssel kíséri.

Nem lehet tagadni, hogy a zsidókérdés némi rendkívül veszélyest rejt magában; máris olvashatók voltak a házakon falragaszok e felirattal. „Üssétek agyon a zsidókat!” Egy, valóban szabadelvű ember sem akarhat ilyesmit, sőt inkább oda kell törekednünk, hogy megfelelő erélyes rendszabályokkal, a tömeg minden kicsapongásainak elejét vegyük.

Mindamellet: Vox populi, vox Dei: a nép szava Isten szava; a zsidók elleni gyűlöletnek mégis valami reális okának kell lenni, a melynek elhárításával a hazánkban megzavart béke ismét helyreállíthatatik. Ezen ok elhallgatása a zsidókra úgy mint a németekre nézve egyaránt feszés lenne. Ezen okot világosságra hozni lesz tehát mai előadásom

A nép a zsidókat becstelenséggel, hazugsággal és erkölcstelenséggel vádolja- Mi van igaz ebben? Itt van nálam egy statisztikai tabella, a jnely a bíróságok hivatalos összeállítása alapján kimutatja, mily nagy része van Izraelnek a bűntényekben. Ebből kiderül a következő: Egy zsidó büntettes esett

1870. évben	3819 zsidóra,
1871. »	4283
1872. »	3830
1873. ä	3391
1874 ä	2504
1875. »	2359
1876. »	2517
1877. »	2192
1878. »	1761

vagyis magyarán mondva: a zsidók teljes emancipációjának 8 éve alatt azok bűntényei több mint megkétszereződtek; holott a keresztény büntettesek száma körülbelül ugyanaz maradt. Különös világlatban tűnik fel a zsidók jelleme, ha kutatjuk, mily büntettek követtenek el kiválólag zsidók által. Nem gyilkosság, rablás és betöréses tolvajlás, vagyis oly bűntények, a melyek személyes bátorságot igényelnek, hanem olyan bűntények, a melyek hazugságból és csalárdságból veszik eredetüket. Statisztikai tabellánk kimutatja, hogy résztvett

pénzhamisításban:

38,5%-kal kevesebb evangélikus, 66,6%-kal több katolikus, 150%-kal több zsidó mint az átlag.

a közerkölcsiség ellen elkövetett bűntettekben:

1%-kal kev. ev., 1,1%-kal több kath., 20%-kal több zsidó mint az átlag.

csalásban:

7%-kal több ev., 17,9%-kal kevesebb kath., 66,6%-kal több zsidó mint az átlag.

okirathamisításban:

4,5o o-kal kev. ev., 6,7%-kal kev. kath., 377° 0-kal több zsidó mint az átlag.

hamis bukásban:

8%-kal kev. ev., 10%-al kev. kath., 1666%-kal több zsidó mint az átlag. (Halljuk, halljuk! Zaj.)

Mármost uraim, azt kell kérdeznünk: miért vesznek a zsidók épen ezen bűntettekben annyira részt, miért nemcsak minálunk, hanem a többi államokban is, a melyekben zsidók laknak? Hát a Talmud (Nagy zaj, néhány ököl fenyegetőleg emelkedik fel a szónok ellen.) – a Talmud ezen bűntényeket a nem-zsidók ellenében egyenesen pártfogás alá veszi! (Újabbi zaj; elnök csenget.) Persze a zsidók folyton azt vitatják, hogy a Talmud már régóta nem ismerteti el vallási könyvnek, de tetteik meghazudtolják őket. A Talmud tanítja: „A gojt (vagyis nem-zsidót) szabad megcsalnod, és uzsorát vened tőle; ha azonban felebarátodnak (t. i. zsidónak) valamit eladsz,

vagy tőle valamit vész, úgy testvéredet nem szabad megcsalnod.”*) (Heves ellenmondás néhány zsidó részéről: „Hisz ez hazugság, régi háji-báji dolog.” Az elnök ismét helyreállítja a csendet és kijelenti, hogy: Rohling tanár, a kinek fordításából van az idézet merítve, 1000 tallért ajánlott fel annak, a ki csak egy helytelen idézetet is kimutat az ő fordításában. Dr. Henrici folytatja:) Igen, uraim, bármily pénzsóvárok is különben a zsidók, az 1000 tallért még eddig egy zsidó sem tudta megszerezni! (Viharos bravó!) A Talmud továbbá tanítja, (Heves közbeszakítás néhány zsidó részéről.) – uraim, ugyan mit akarnak hát önök, hiszen én az önök saját könyveit idézem, ez csak meg lesz engedve nekem! (Bravó!) A Talmud tanítja: „A ki a goj-nak a talált jószágot visszaadja, annak Isten nem bocsát meg.” (Felkiáltások: „Hallatlan! És nekünk itt ezzel a zsidóhaddal együtt kell ülnünk! – Zsidók le a kalappal!” – Néhány zsidó zavargó kivezettetik a teremből.) A Talmud szerint az Úristen a rabbinusokkal olykor-olykor hamis esküvési ügyek felett is tanácskozik, nevezetesen akkor, a mikor ő maga is elkövetett ilyesmit. (Felkiáltások: „Pfui! Aljasság! – Ki vele a Kohn-nal!”) Mindamellett ne higyük, hogy a Talmud a bajnak az oka; ez esetben elég lenne a Talmudot megsemmisíteni. Ne feledjük, hogy hiszen a Talmud a zsidók nemzeti jelleméből vette eredetét. A zsidók e nemzeti jelleme az, a mely oly virágokat hajt, mint a hírhedt conitz-i eset. Őt zsidó telebeszéli a fejét egy becsületes földművesnek, hogy ő a gyújtogatás erős gyanúja alatt áll, és a perköltségeket még akkor is meg kell fizetnie, ha felmentetnék. A jámbor ember bolonddá engedi magát tétetni és telkét eladja a zsidóknak, – egy-pár ezer márkával olcsóbban mint ő maga azt kevéssel azelőtt árverésen vette. A zsidók azonban a rászédettnek csak 750 márkát fizetnek ki, és őt Amerikába expedíálják. Most persze a bíróság őt bűnösnek tartja, de szerencsére a nyomozó levél a jó embert Hamburgban utóléri. Visszaexpedíálják, ártatlansága kiderül, és a zsidókat eléri az igazság keze. De fog-e a szegény Seehafer nevű földműves telkének ismét birtokába jutni? És hány esetben sikerül csak, ennek a zsidócompániának alávalóságairól az álcázát lerántani?! (Bravó!) Azt vetik ellen nekünk, hogy hisz németek is követnek el csalárságokat. De, uraim, ezekről a mi őseink nem tudtak semmit, (ezt csak a zsidóktól tanultuk el. (Viharos bravó! – Felkiáltás: „Kivele a zsidókkal!”)

A népnek teljes oka van a zsidókat becstelenségről vádolni. De kérdezhetné valaki, hogyan lehetséges az, hogy egy csalókból álló egész nemzet létezzék? A zsidónak nincs eszményképe, (Élénk helyeslés.) az ő egyedüli célja: a pénzkeresés. Míg a német csak arra törekszik, hogy magának tisztességes léteit teremtsen, és az öregség napjaira s gyermekei nevelésére valamit félretehessen: a zsidónak egyedüli célja a gazdagság. A zsidó Mannheim – ez a köpönyeges Mannheim lesz – kevéssel azelőtt, ezüstmenyegzője alkalmával a zsidó agg-gyámodla részére 100,000 márkát ajándékozott. Mily véghetetlenül meg kellett gazdagodnia közöttünk ennek a zsidónak! (A hallgatóság a boszúság hangos kifejezéseiben tör ki.) Persze a szegény köpönyeg-szabónék és szabók, a kiknek feleségeiket és gyermekeiket eltartaniuk kell, hetenkint

*) L. a Talmud bővebb kivonatát a „12 röpirat” I. füzetében. – Szerk.

3-4-tallért keresnek meg nála, és egy fehérmű raktári varrónő a közönséges gallérok tuczatjának megvarrásáért kap 25 fillért, és még hozzá a czernát is neki kell hozzáadnia, s e mellett legfőlebb csak 4 tuczatot képezni naponként megvarrni. Kértem önöket, hogy egészséges állapotok-e ezek? (Felkiáltások: „Nem! zsidóállapotok!”) A vén Rothschild egyszer ezt mondta: „Az én pénzem az én becsületem, és a ki az én pénzemet elveszi, az becsületemet veszti el!” Felkiáltások: „Pfui! – Nem igaz!” Zajongás. „Csendesen ott a zsidó-szögletben! Kivele, kivele!”)

Es az erkölcstelenséget is teljes alappal vetik szemükre a zsidóknak. Pénzüikkel lehetővé lesz rájuk nézve, hogy nem szükséges nekik a közönséges utcai kéjhölgyekhez fordulniok, hanem a szegény éhező keresztény leányokat megvásárolhatják maguknak. Kevéssel ezelőtt egy zsidó, szobájába rendelt egy boltjában alkalmazott csinos leányt és így szólt: „Kisasszony, az üzlet jól megy, én önnek 50 márka helyett (Közbekialtás: „Pfui, ez aztán egy kutyának való fizetés!”) – 50 márka helyett havonként 80 márkát adhatok.” A nő megköszönte a dolgot s elment. Másnap a zsidó ismét magához hívatta a nőt, és egy arany órát és még valamit mást ajánlott neki. A nő felháborodva ment ki a zsidó szobájából. Másnap a zsidó nagyon hidegen ezt mondta neki: „Kisasszony, az üzlet roszul megy, én önnek havonként csak 20 márkát adhatok.” A nő megköszönte szépen, és elment mindenkorra. A zsidók minden ilyes dolgot tagadnak, és úgy tetetik magukat mintha tiszta anyagok lennének; azonban minden gyerek tudja, hogy ezek pusztá hazugságok. (Bravó!)

Es ez a zsidóság mindinkább szorosabban szervezi magát. Az Alliance israélite universelle a jótékonyosság köpenye alatt propagandát csinál ezen korhadt zsidóság részére. A zsidószövetség élén a most már elhalt Crémieux állott, – valaha tán Krämer-nek hívhatták ő kelmét, (Viharos nevetés.) – a ki az ő népéhez így kiáltott: „Izrael, te óriási léptekkel haladsz előre!” Hát ugyan, melyek azon utak, a melyeken Izrael előrehalad, a büntettesek statisztikája megmutatta nekünk. (Viharos tetszés.)

Mi teljesen elzsidósodtunk. „A nagy ünnepnapok miatt az üzlet zárva marad,” ezt olvashatjuk az évnek számos napjain véghetetlen számú boltokon. És tudják-e önök uraim, micsoda ünnepnapok ezek? (Felkiáltások: »A jakheczeké!«) Igen, ezek a zsidó ünnepnapok. A „Kladderadatsch” zsidó élczlap elég szemtelen ezt írni: „Ez a lap megjelenik mindennap, kivéve a hétköznapiakat.” És tudják önök, mikor jelenik meg? Sábészen! (Viharos derűtség, hosszan tartó bravó!) Sábészen jelenik meg a „Kladderadatsch,” noha a vasárnapi keletet mutatja.

Most bírósági ügyeinkre térek át. Midőn Krisztus után a 9-ik évben a német nép felkelt, leginkább a római bírák zaklatásai voltak azok, helyek a népet elkésérítették. A nép azt a kérdést vetette fel: miért engedünk hát magunk felett idegeneket bíraskodni? kivelük! És ma, 1800 év múlva, törvény szerint kényszerítve vagyunk, zsidóbíraskodást magunk felett eltűrni, zsidók előtt esküt tenni. (Felkiáltások: „Pfui! pfui! kell, hogy ez másképp legyen!”) Uraim, mi a bírák korszakát éljük! (Viharos bravó és derűtség.) Már most mit parancsol a Talmud a zsidó bírának? (Heves ellenmondás néhány zsidó részéről. Elnök csenget.): „Ha valamely zsidónak nem-zsidóval pere van, akkor

megnyereted a pert testvéreddel, és azt mondod az idegennek: így akarja ezt a mi törvényünk. Ha a népek törvénye a zsidónak kedvező, akkor ismét megnyereted a pert testvéreddel és azt mondod az idegennek: így akarja ezt a ti saját törvényetek; ha pedig ezen esetek egyike sem forog fen, akkor az idegent ármányokkal zaklatni kell mindaddig, míg a nyereség a zsidóé nem marad.*)" (Felkiáltások: Pfüi! Gyalázatos dolog!") Én, uraim, mindig azt tartottam, hogy porosz bírák és pártatlanság, egymástól elválaszthatlan fogalmak; de „ha én a most idézett talmud-helyre gondolok, – akkor rettegek a mi német népünkért. (Viharos tetszés.) Mi keresztények és németek a legrettentőbb türelmetlenség alatt sínylünk. A keresztény előadó bíró Mentz, egyszer egy zsidótól volt az esküt kiveendő. A midőn ez mellett föltette a kalapját, az előadó bíró figyelmeztette őt magaviseletének helytelenségére. A zsidó pedig kijelentette hogy: így követeli azt az ő vallása. A bíró sürgette, hogy a zsidó vegye le a kalapját, és ezért – előljáróitól dorgálást kapott. Uraim, az I. corinthy levél 6. fejezetében meg van nekünk parancsolva, hogy csak keresztényeket engedjünk magunkon bírászkodni. „Hogyan lehet valamelyiteknek, a kinek egy másikkal pöre van, versengenie az igazságtalanok előtt és nem a szentek előtt!... A ti gyalázatotokra kell ezt mondanom. Hát nincs egy bölcs se köztetek? Avagy nincs-e legalább egy, a ki Ítélni tudna testvér és testvér között?”–Ha én ezen parancs alapján vonakodni találnék, egy zsidó bíró előtt valamely nyilatkozatot tenni, ugyan mit gondolnak, önök, hova kerülnék én? (Felkiáltások: „A hüvösre!) Mi kényszerítve vagyunk saját vallási öntudatunk ellen cselekedni, a zsidó pedig az ő talmudmoráljával dédelgettetik. Ki hát a meghecczelte? Mi elnyomott keresztények szabad vallás-gyakorlatot követelünk. (Nagy tetszés.) A zsidósajtó büntetlenül engedheti meg magának a kereszténység legszemérmetlenebb megsértéseit is, zsidó-élczlapokban keresztény lelkészek canclánt tánczolja ábrázoltnak. Ha a „Wahrheit” című antiszemitikus élczlap merészelné egy rabbinust karrikírozni, akkor az egész zsidó-falka erkölcsi felháborodásban (Felkiáltások: Au, au!) törne ki. Rabbikusok tanítanak berlini iskoláinkban, de ha mi azt találnánk követelni, hogy keresztény lelkészek lássák el a vallási oktatást, akkor a zsidó-lapok kara így kiabálna: „Középkori sötétség, paposság, népbutítás” és amint a többi bárgyú szólásmód hangzik.

Egyletekben, színházakban, hivatalokban, mindenütt előretolakodni látjuk a zsidót, és a zsidó mindig azt mondja, „mert mi értelmesebbek vagyunk.” És a nagy tömeg ezt el is hiszi a zsidóknak! Hát ugyan miért van annyi zsidó tanár? Mert nekünk kifosztogatott németeknek nincs már arra pénzünk, hogy éveken át mint magántanárok ögyelegjünk, míg egy tanári székhez hozzájutunk. A zsidó teheti ezt a mi pénzünkkel! (Bravo) mondani fogja továbbá valaki, hát hogyan van annyi zsidó költő és író! (Hangos nevetés; felkiáltások: „Szép fajta!”) Mi tudjuk, miért, pénzük által a zsidók a sajtót kezükbe kaparintották, és most minden feltörekvő tehetség, a ki a zsidó-clique-nek nincsen tetszésére, vagy nevetségessé tétetik vagy agyonhallgattatik. És hát ugyan mit be-

*) L. a „12 röpirat” I. füzetében: A talmud. – Szerk.

szélnek el nekünk a mi zsidó íróink? Börme, a zsidó, ezt mondja: „A németek a népek között a lámpatisztogatók, lakájok és inasok... Jövőre e helyed: tökkel-ütött szamar, ezt kell mondani: tökkel-ütött német.” (Felkiáltás: Pfui!) Auerbach B., egy másik német-zsidó író ezt mondja: „Mi zsidók mégis csak a legértelmesebb faj vagyunk. A germán paraszt buta, a legelvetemedettebb zsidó mégis mindig csak zsidó.” (Roppant nevetés.) A kereszténységről ezt mondja a zsidó Zug-filozófus Mendelssohn: „Ha én az ó-testamentomban találnám ezen tant, én az ó-testamentomot elvetném.” (Felkiáltások: „Pfui, mily aljas dolog! Ki vele a zsidókkal!”) Ezek azok a hősök, a kik önöknek az újságokat írják, ezek azok a mákvirágok, a kiknek mindig a „Toleranz”, a türelmesség van a szájukban. A mi nagy földink Virchow, (Ellenmondás, nevetés.) – a mi nagy földink (Heves ellenmondás, felkiáltások: Pfui! – Nevetés.) – a mi nadj (grauszer) földink Virchow (Rengeg nevetés.) egyszer évekkel ezelőtt azt írta, hogy a zsidók uralmukat a türelmetlenségre alapították; – ma persze ő kelme más nézetet van. Miért? (Felkiáltások: „Azért!”)

Áttérek most egyéb zsidóhazugságokra. A zsidók azt állítják, hogy ők hazafiak. És miért is ne lennének azok? Hiszen egy országban sem élhetnek pompásabban mint épen minálunk. (Közbekialtás: „Zsidó-eldorádó!”) Mindazonáltal az ő hazafiságukkal meglehetősen ebül áll a dolog, mert különben 1870-ben nem írtak volna alá a francia hadikölcsönre. A mi hiányzik és hiányoznia kell a zsidóknál, az a német nemzeti öntudat. (Viharos bravó!) Hiányzik náluk a német szótartás és becsületesség, mert hát miért kellene különben nagyritkán ekkép kifejeznünk magunkat: „Ez egy valóban becsületes zsidó,” holott senki sem szokta mondani: „Ez egy valóban becsületes keresztény.” A zsidóknál hiányzik a kedély, a becsület fogalma. Mikor az 1870-ik évi hadjárat alatt a századhoz az a kérdés intéztetett, hogy ki akar Írnoknak jelentkezni, kik álltak elő? (Felkiáltások: „A zsidók! a jakheccek!”) A zsidók többsége ily úton-módon bórét a szárazra vitte, – erre önök közül bizonyára sokan fognak emlékezni.

Noha mindnyájan érezzük a zsidók élehetlenségeit, ők a közöniséget saját érdekükben mégis lóvá tudják tenni. Erre a csalétek a névleg szabadelvű lapok. Persze a zsidóknak van eszük arra, hogy keresztényeket vesznek föl zsoldjukba, hogy ők, ha az ember zsidólapokról beszél, mondhassák: Hát mit akartok, hiszen a mi szerkesztőink keresztények! –Jelszavakkal csalogatnak lépre benneteket a zsidók. A zsidólapok nagy bölcsen minden, nekik nem tetsző dolgot agyonhallgatnak, így például az a vén banya, a „Vossische Zeitung” november 26-án ezt írta: „Néhány angol lap a zsidókérdés fölött oly végkövetkezmenyekre jut, a melyeket lehetetlen elmondanunk.” Lenyomatja a „Pall-Mall Gazette”-nek egy felháborodotthatnám zsidóbarát-cikkét, de elhallgatja azt, hogy az angol és amerikai sajtó nagy része, népünk nemzeti felkelését a zsidóság ellen örömmel üdvözli.

*) Pedig mindannyinak német neve van, mindannyian németül beszélnek. lesz ezt folyton fülükbe kiabálnunk a mi hígvelejű „zsidó-magyarítóinknak,” a kik, ha zsidaink méltóztatnának magyar neveket felvenni, készek lennének kiszolgáltatni nekik az egész országot és az egész népet. – Szerk.

Uraim, mindenütt és mindenfelé csupa corruptió! A mi minálunk keresztényeknél az „Ideál”, az a zsidóknál „Judeál.” (Viharos tetzés.) Mommsen, egy öreg úr, (Nevetés.) az öreg Mommsen professor úr legújabb irodalmi csodaszülöttjében ezt írja: „Mit jelentsen az, hogy ő (Treitschke) izraelita polgártársainktól azt követeli, hogy németek legyenek? Hiszen úgyis azok, szintúgy mint ő és én. Ő becsületesebb lehet ugyan a zsidóknál; de az erények teszik-e ki a németet?” Hát igenis, professor úr ez épen népünk ősi öröksége, a melyet védelmezzünk! Mommsen úr továbbá ezt mondja: „Ki ad nekünk jogot arra, hogy ez vagy ama kategoriabeli polgártársainkat azon hibák miatt, a melyeket általában ezen kategóriának, habár joggal is, bűnül rónak fel, a németek sorából kitöröljük? Bármily nagyon érezzük is ezen polgártársaink hibáit, bármily mereven utasítsunk is vissza minden enyhítő körülményt, mégis logice és practice legfőlebb azon következtetésre jutunk, hogy a zsidókat olyan németeknek tartjuk, a kik az „öröklött bűnök” dolgában a sorstól duplán áldattak meg.” Már, uraim, a német férfiú nem tud semmit oly „öröklött bűnről”, a melyet erélyes küzdelemben le nem győzhetne. Az „öröklött bűn” szó mögé utóvégre minden alávalóság elbujhatik. De ismétlem: Mommsen úr egy ö r e g ú r. (Nagy nevetés és tetszés.)

Ilyen az a mód, miként hamisítják meg zsidó tanítók a mi iskoláinkban a történelmet. A zsidó Cassel Pál elég orczátlan a bérnálás! oktatásban (ő t. i. melleleg egyszersmind keresztény pap is,) azt tanítani, hogy a karácsonfa, ezen, pogány elődeink által hátrahagyott örökség nem más, mint a hétkarú gyertyatartó a jeruzsálemi zsidótemplomban. (Felkiáltások: „Pfui! Ennek majd befütyülünk!) Idáig jutottunk, uraim: zsidópropaganda keresztény talárban!

De a zsidók becsületére legyen mondva: kezdik már maguk is érezni, hogy nincs igazuk, vagy legalább úgy tesznek mintha éreznék. Tegnap este egy zsidógyűlés tartatott, a melyen a zsidó Lazarus kiadta a jelszót, hogy: „hallgatni kell mindenre.” Igen, uraim, hallgatni, mert már nem tudnak semmit se mondani s eltagadni. (Élénk bravó!) Súlyos bűn nyomja azokat, a kik a zsidóemancipációt keresztülvitték. Ki kell jelentenünk, hogy népünk minden irányban a legrémítőbb módon szenved a zsidóktól, és minden egyes németnek szent kötelessége segédkezet nyújtani arra, hogy a nép bilincsei szétzúzassanak. Miféle eszközökhöz nyúlunk? Hát itt mindenekelőtt sokat beszélnek kiegyezésről és összekeveredésről. (Felkiáltások: „Szépen köszönjük!” – Kifüstölni kell őket!”) A zsidók mindenütt és mindenkor bebizonyították, hogy ők nemzetiségüket sohasem adják föl; tehát mitőlünk nemektől követelik azt, hogy zsidókká váljunk. (Felkiáltások: „Soha de soha nem! Pfui, a rongynép!”)

Nem, uraim, a zsidók bebizonyították, hogy ők mint emberek a szabadságot általában nem képesek elviselni; ha szabadra eresztetnek, bűnökbe és büntettekbe sülyednek. Minmagunkat és a zsidókat óvnunk kell ezektől, és pedig nem lehet késedelmeznünk, mert a mozgalom mind szelesebb köröket ragad meg, és a késedelmezés által bajok támadhatnak. Az aggasztó jelenségek máris szaporodnak. Hiszen még egy zsidó szabólegény is, a ki elkeseredve a zsidó nagy tőke által a kézműiparra gyakorlott nyomás által, – aláírta a zsidóellenes kérvényt! (Halljuk,

halljuk!) Ez ember. azt mondta: „Ha én dolgozhatom, miért ne dolgozhatnának azok a ficzkók is!”

Nekünk törvények kellene, kivételi törvények a zsidók ellen! Nekünk a zsidókat társadalmilag elszigetelnünk kell, hogy mi érdekek által hozzájuk ne köttessünk.

Szüntessétek meg a zsidó lapokat!

A karácson kedves ünnep közeleg, a keresztény karácsonünnep. Zsidó-portékákkal fogjátok-e megajándékozni kedveseiteket?! (Nagy derűtség.)

Ne vásároljatok többé zsidóknál! (Felkiáltások: „Még egyszer mondani!”)

Ne vásároljatok többé zsidóknál!

Ne válasszatok zsidót;

Ne válasszatok zsidópajtást;

Ne válasszatok olyant, a ki nem szavaz a zsidók ellen hozandó kivételi törvényekre. (Hosszan tartó viharos tetszés és hurrah-rivalgás.) A zsidókat pártoló haladópart egy nagy hibában szenved: ez a teoriákhoz való tapadás. Ezen teoriák legveszélyesebbike a zsidókérdéssel szemben elfoglalt állása. Kiindulva azon, magában véve helyes eszméből, hogy egy ország valamennyi lakóit, a terhek egyenlő elosztása mellett, egyenlő jogok illetik meg, azon fonák következtetésre jut: következőleg a zsidókat is. Ezek az urak feledik azt, hogy egy idegen népnek lassú bevándorlása és szaporodása által a hazára nézve még nagyobb veszély támad, mint ha egy küllelenség bennünket hirtelen megtámad. Nálunk a zsidók, hogy uralomra jussanak, oly eszközöket használnak, a melyeket mi, a mi erkölcsanunkkal soha de soha nem alkalmazhatunk viszont ő ellenükben.

A haladópart a zsidóság sánca; teljesen corumpálva és rothadásba esve van. Ennek az elposványosodott, elzsidósodott haladópartnak buknia kell!

Elzsidósodott a haladópart, elzsidósodtak a secessionisták, elzsidósodtak a nemzeti szabadelvűek! Azon a ponton állunk, a hol el kell határozunk magunkat, egy új, valóban szabadelvű, a zsidóktól független partot alakítanunk. Ajánlom tehát önöknek elfogadásra a következő határozati javaslatot:

„Berlinnek a birodalmi csarnokokban (Reichshallen) 1880. évi december 17-én összegyűlt polgárai azon meggyőződésben vannak, hogy, ha a szabadelvű partok továbbra is azonosítják magukat a zsidósággal, a lakosság többsége kell, hogy rövid idő alatt a conservativekhez közeledjék. Óvást emelünk azon szemérmetlen kaczerködés ellen, a mely német férfiak által a zsidósággal üzetik, és meg vagyunk győződve, hogy népünk jelen állapotának tarthatatlanságán csak egy, a zsidóságtól független, szabadelvű part alakításával lehet segíteni. (Élénk bravó!)

Uraim, a harcز kiküzdetni és mi győzni fogunk. Álljunk csak szilárdan, hűn, és ám fosszatok meg bennünket életunktől, becsületunktől, Vagyonunktól, családunktól! Hadd vesszen mindez! Se-baj, ha egyikünk el is esik! Ezerek és százezerek rohannak az elesett helyét kitölteni.

Ezen meggyőződésben kiáltok én fel a német férfiúval, Hutten Ulrikkal: „Éntenni mertem ezt!”

(Hosszan tartó viharos tetszés. A hallgatóság tömegesen rohan fel a szószékre, hogy a szónokkal kezét szorítson, vagy hogy őt megölelje.)

H a n g o k a v i d é k r ő l .

– Nyílt levelek a szerkesztőhöz. –

Nógrádmegye.

Tisztelt szerkesztő úr! – Még az egész megyebeli összes rabló-banda névsorát nem bírván, mielőtt azoknak registerét megszerezhetném, egyelőre csak a saját vidékemen a publikum által is eléggé sajnosán ismert uzsorásokat és szemtelen pöffeszkedő zsidókat, kik mindnyájan orthodox talmudisták, sorolom fel. Ugyanis:

Balásza- G y a r m a t o n : Mindenek felett első helyet foglal el H-feld Áron és fia László; ezen czég háromszori bukás után mindég gazdagabb lett, s uzsoráskodásai által sok úri családot tönkrevitt, sok fiatal embert s azok közt még kiskorú ifjonczokat is, 100 frt. kölcsönadással, váltóban 4-500 frt. elfogadással, – vizre vittek; – tudok esetet, hol 700 írtért 2700 frtot zsaroltak Z-l D-n; – tönkre juttattak több úri családot, nevezetesen H-y G. V-s, B-cs, E-y s több más úri családokat, és számtalan földművest, – zálogokra 50-60%-ra pénzt osztogattak, – s azt teszik jelenben is, daczára annak, hogy miatta büntetve is voltak; – hamis esküt nemcsak letenni bármikor képesek, de hamis tanúkkal, – kiket megvesztegetnek, – a bíróságok előtt, elkövetett bűnös tényeiket igazolni is tudják: Szemtelenül nyíltan dicsekszenek azzal, hogy minden bíró szükben van, pöffeszkedve naponta a megyeházat látogatják, – folytonosan a telekönyvi hivatalban alkalmatlankodnak. Százakra menő perekkel zaklatják a polgárokat.

B-ler Vilmos, – a H-feld-ekkel egyenlő mértékben a legaljasabb eszközökkel zsarolja ki a polgárokat; tudok egy esetet, s tudja a világ is, hogy a T-ler családot tönkre juttatta, s 20 ezer ftot eltagadván, arra hamis esküt tett; ezen esetet tudja az egész publikum, de hamis eskütételt bebizonyítani nagy feladat lévén, menten maradt. Egy másik esetet szintén felemlítek, mely szerint ezer ftos váltója 1861 évben kifizettvén, a váltót előbb betábláztatta s minden sürgetés daczára a váltót vissza nem adván, az 1000 ftot 28 év multával kamatjával együtt ismét megvette. Zsarolásáról gr. F-eh A-s, a kin 20000 ftot zsarolt, tanúságot tehet. Különböztetése valóságos banditát jelez, s minden aljas bűnös cselekmények mestere. Ez is b.-gyarmati uzsorás.

Stre-ger ki pót. Ezen uzsorás ügyetlennek, butának tűnik fel addig, míg geschäftre nem kerül a dolog, s csak mikor már a geschäft írásba foglaltatik, akkor mutatja ki alattomos hunczfutságait. Rajtam magamon történt, hogy 500 ft. deszka és zsindey árában, majdnem 17 ezer ftot fizettem, elmondani hosszas volna, – de tény. – Sz-dy úr, ki az ablakon is kiugrasztotta, ha akarna, írhatna egy szép cikket az affaire-ről. – Ezen zsebmetsző szinte sok úri családot tett tönkre; –

csak a B-czár családot emlitem fel; – ezt alattomosan s gyalázatos utakon zsarolta ki.

Egyébiránt Str-ger fakereskedő lévén, – szívesen ád az építkezőknek hitelbe fát, deszkát, zsindelet, – de amint a fentebbiekből látható, nincs köszönet benne.

Sokat lehetne ennek üzérkedéseiről mondani; – ha összeszedendem, rendelkezésére fogom bocsátani.

W-sz Izrael. – Ez az igazi 66–100%-os uzsorás Gyarmaton; s hogy biztosítsa magát, háromnak kell váltóit aláírni. – Ez eleinte juhbőr-kereskedő s házaló volt; most az uzsoráskodás folytán százezrekkel bír.

Vannak még B.-Gyarmaton többen, – a kiket összeszedvén, kész registert fogok beszoigáltatni. Az ilyenek kereskedők, zsidó orvosok, zsidó ügyvédek sat.

Most átmegyek a vidékiekre.

Becsken hatalmas uzsorás M-1 e r L, – ki egész Becskét zsarolja.

– Mindenekelőtt ád 10 ftot kölcsön, melynek kamatjába 2 akó bort vésszen, s miután Becske bortermelő helység, – ritka év hogy 4-500 akó bort kamat fejében be ne hajtana; – ád biztos helyre 50-60%-ra, de csak rövid időre, a kamat előleges levonása mellett, egy-két száz ftot. – Nagyszerű boltja van, – rongyosan jár, de azért mégis nagyon pénzes uzsorás.

Ju-f N. szinte Becskén lakott; most átköltözött Szirákra; – ez azért lett pénzes, hogy a szegény embereknek 1 ftot adott kölcsön, minden héten 2 kr fizetendő kamatra, mely 104% egy év alatt; s így kezdvén az uzsoráskodást, 4-5 év alatt 30 ezer ftot kaparított össze.

Ezekből a vészmadarokból egyelőre hat példányt mutatván be, nem mellőzhetem fel nem említeni azt, – hogy Nógrádban minden községben zsidó korcsmáros, – zsidó mészáros van; – sőt botrány az is, hogy a primatiális nagy községekben is, mint Vadkert, Détár, Patak, – szinte zsidó korcsmárosok a bérlők; – tudnivaló dolog az, hogy minden zsidó korcsmáros egyszersmind orgazda is. –n.

Vasmege. (Rába-Hidvég.)

T. szerkesztő úr! – Becses röpiratainak „Hangok a vidékről” című rovatában vagyok bátor helyet kérni a következő soraimnak:

Ugyanis lakik nálunk „egy becsületes és lelkiismeretes” izraelita vegyeskereskedő, a ki főleg tőkepénzekkel, mérsékelt 60-80%-ra dolgozik, – valami A. S. nevezetű, a ki már az előbbi években bőven gyakorolta az ily vagyonszerzési utat, melynek kivitele részére kedvezően ütött ki. Ez a zsidó most ismét még több rebachra akarván szert tenni, nemrég csődöt mondott, a melyhez ő már előbbi időtől fogva készülődött, mert különösen most az utolsó időben a boltját, a nagyon is szíves bécsi sógoroktól majdnem a túlterhelésig megtöltötte több rendbeli kelmékkel, a melyeknek értékesebb darabjai, mely veszély érkezése előtt pár nappal a déli-vaspályán Csáktornyára vándoroltak az ő saját fiához, ki is őt 3500 ftig megczitáltatta és rögtön zárlatot kért, melyet meg is nyert, holott ők együttesen ily tartozási viszonyban talán soha sem voltak. Így állván a dolog: természetesen az a

bécsi sógor hivatalos tudósításra azonnal megérkezett egy ügyvéddel, a ki már későn tudósított a dolog valódi állásáról, s most üthetik a ganef nyomát.

Ugyanez az élelmes zsidó atyafi sok számtalan polgártársunknak véres verejtékével szerzett filléreiből szaporította a vidékünkben létező tetemes vagyonát, a melynek értéke, hogy a bécsi sógorok figyelmét kikerülje, arról kellő időben gondoskodva lett, mert az a pénz ... a többit úgy is tudjuk. Nem gondol az ilyen lelketlen uszorás azzal, hogy az a szegény kifosztott családapá elszaporodott családját mi módon tudja ezután eltartani, s hogy a munkás embernek keservesen keresett mindennapi kenyerét a szájából is kiveszi! Hja! a mostani időkben csak így állunk; a szegény embert csábszavaikkal annyira körülveszik, hogy mire magát meggondolná, máris egészen be van hálózva, s mint a mely bogarat a pók beköt, úgy ő sem tud szabadulni e „nagyszerű barátságtól.”

Hogy ilyeseken mielőbb segítve legyen, kérjük a Mindenhatót! (Jó lesz, a R.-Hidvégen levő nem kis számú zsidó uszorásoknak viselt dolgairól, – a kikl R.-Hid végen kívül, Püspökiben, Hollósokon s egyebütt, máris oly eredmény dúsan „működtek,” – minél többször megemlékezni. – Szerk.)

Egy helybeli választó.

Arad.

T. szerkesztő úr! – Közelebb egy Leopold nevű aradi szeszgyári üzletvezető házában estély tartatván, azon a többiek közt dr. Pollak Gyula aradi orvos és városi törvényhatósági bizottsági tag is megjelent, s róla az estély után azon hír terjedt el, hogy ő ott a magyar nemzetet „Mistvolk”-nak („szemétnép”-nek) nevezte.

Ezen hír nyomán F. K. ügyvédjelölt és K. F. katasteri mérnök, az egyik fültanút, Rózsa (előbb Rózsaági) Antal aradi tanárt felkeresvén, tőle azon értesülést nyerték, hogy a szóban forgó sértés a magyar nemzet ellen csakugyan elkövetett.

Ugyancsak nevezettek az „audiatur et altera pars” elvénél fogva dr. Pollak Gyulát is felkeresték, és tőle állítólagos nemzetellenes nyilatkozatai iránt „felvilágosítást” kértek. – Ezen felhívás nyomán dr. Pollak Gyula Rózsanak reá vonatkozó amaz állítását roszakaratú ferdítésnek declarálta, és a neki tulajdonított nyilatkozatot tréfából ejtettnek jelentette ki, kereken tagadván azon czélzatosságot, melyet ahhoz Rózsa kapcsolt.

Minthogy pedig az igazság csak az egyik részen lehet, világos, miszerint vagy Pollak, vagy Rózsa – szelíden szólva, füllettett.

És mivel e füzetek eléggé el vannak terjedve Aradon arra nézve, hogy e czikk a két szereplőnek tudomására jusson, sőt biztosan állíthatom, hogy ezen V. füzet nekik megfog küldetni: rendkívül kíváncsi vagyok, fog-e következni a „mosakodás?” ©

Kalocsa.

T. szerkesztő úr! – Röpiratainak 4-ik füzete is kezemnél van. Üdvözlöm e téren, mint zászlóvivőjét azon mozgalomnak, mely a kultur-államban, Némethonban, már nagy mérveket öltött; hazánkban ön volt az

első, ki merészkedett belenyúlni a darázsfészekbe, elvül tűzvén ki Berzsenynek azon mondatát, hogy: „Irtani kell gyökerestől a rosszat!”

Nem tartozom ugyan szerkesztő úrnak mint képviselőnek politikai pártfeleihez; de csodálnom kell saját pártfeleimnél azon egyiptomi vakásgot, mely szerint a szemitahad (tisztelet a kevés kivételeknek,) gonosz üzelmait' zsarolásait, uzsoráskodási hajlamát, fenhéjázó pökhendiségét, uralkodási vágyát, szemtelen tolakodását, hazafiság s nyelv tekintetében ellenkező eljárását belátni nem akarván, azon hiszembben, hogy idővel minden zsidóból talpig jó hazafi válik, –pedig kutyából dehogyan lesz szalonna, – becsületes polgára leendő a hazának: azt az általuk fabrikált piedestal azon magaslatára emelik, a hol érdemesebb polgárok számára díszlik a hely ...

„Hiszen a szemétdomdot hiába takarják be gazdag szőnyeggel: kellemtelen illata mindenkor elpárolog ...” monda egy bölcs. És igaza van.

Négy évtizeddel ezelőtt városunkban pénzért sem lehetett zsidót találni, s azért mégis in floribát volt a kereskedelem. A gabona s egyéb kereskedelmi cikkek elárúsításánál nem volt pangás.

Mint hallani: van Bács megyében máig német község, hol szemita meg nem élhet, mert se vételnél sem eladásnál zsidó vevővel vagy közvetítővel összeköttetésbe nem állanak. Maguk árulják terményeket; maguk nyitnak üzletet, s adják-veszik kereskedelmi cikkeiket. S így a zsidópártolók azon állítása: miszerint zsidó nélkül a kereskedelem pangana, – hamis állítás, ügyetlen fogás!

Szomorú állapot biz az, ha zsidóink úgy szaporodnak, s a szerencsétlen emancipálás idejétől fogva évről-évre jobban tömörülnek... Hisz ma holnap II-ik Endre korszakát fogjuk megérni! Más országokból kiűzött szemiták többnyire Magyarhonban találnak telepedési helyet s termékeny talajt aljas üzelmek gyakorlatára. Tartani lehet, Hogy Berlinből is a netán kimustrálandott szemiták – pártfeleim öröme, – Magyarhonban telepszene le. Mert ez a Magyarország Kánaán-föld! „Bonum est nobis hic esse” tartják zsidóink is. – Hisz legvastagabb hályog kell, hogy borítsa azok szemét, kik be nem látják, hogy gomba-módra szaporodnak a zsidók.

Ha vasúton vagy gőzösön utazunk, ha fürdőkbe rándulunk: mindennél a többség zsidóelemből áll. Tekintsünk be különösen kis városokban a kávéházakba: nem-e a szemiták raja fészkel azokban?! Egyízben Keszthelyen lévén: mindkét kávéházában a zsidóelem túlmajoritásától, biz isten, megijedtem. –

Jöjjen csak valaki a városunkban létező úgynevezett „Polgári kör” helyiségébe, – mely mostanában már valóságos börze és kártyázó helyiséggé fajult el, – kétharmadrészből bizonyosan szemitát lát, természetesen németül csevegve, mert azt tartják, hogy az kereskedelmi nyelvük... Pedig „nincs s nem is volt annak soha nemes szíve, ki azon haza nyelvét megveti, melynek kenyerén táplálkozik...”

A zsidónak csakis ott a hazája, hol gond nélkül élhet, csálhat, uzsoráskodhatik. Ezt nekik talmudjok megengedi. Olyan az élete mint a cigányé: nem kapál, nem szánt-vet, mégis megél, a – cigány vonója, a zsidó „Rebach” ja után.

A bevándorlást városunkba zsidaink többnyire füttyülővel, ringy-rongyokat szedve kezdték. S bár némelyikök máig még neve aláírását se

tudja lemásolni: dúskás birtokokban ülve, zsiros uzsorával fosztogatják megszorult polgárainkat.

S ez jóformán a mostani viszonyok általános jellege. S ha így megy, maholnap minden birtok zsidó kezekbe jutand. Az ügyvédi, orvosi diplomák után sóvárgó zsidók száma légió. S miután egygyé forrt összetartásuk által egyik a másikért, – hogy imponálhassanak, – készek pénzáldozatokat is riszkírozni s holmi Rothschild, Deutsch, Krausz stb. efféle pénzmágnások közbejárásával előbb-utóbb előkelő hivataloknál is tért foglalandanak, – mert Geld regiert die Welt!” – ugyan minő világnak nézhetünk elibe?!

Van-e lopás, tolvajlás, gyilkosság, hol zsidó mint bűnszerző vagy segéd vagy orgazda ne szerepelne, vagy a hol zsidó ne viselné az „agent provocateur” szerepét?

Miért üldöztettek már I-ső Lajos és Zápolya idejében a szemita férfiek? Miért követelte II-ik Endre alatt a pápai követ, hogy sajtyszerű ruházat: – sárga öltöny, vörös köpeny és csúcsos süveg által különböztesenek meg a keresztényektől? Nem-e azért, hogy őrizkedjék minden jóra való ember a bélyegzettektől?

I-ső László alatt az 1092-iki szabolcsi gyűlés miért határozta azon törvényt, hogy „ha zsidó keresztény nőt s cselédet tart, a nő és cseléd vé tessék el, és szabadon bocsátassék.” Vagy: „Ha zsidó a keresztény ünnepen dolgozik: szerszámát veszítse el.” Bizonynyal azért, nehogy megméte-lyezzék mind hitben, mind erkölcsben a jámbor keresztényeket.

Kálmán király alatt a tarzali országgyűlés is a fentebbiekhez hasonló törvényt alkotott.

Az 1222-ki aranybulla 24-ik pontját megerősítő 1231-ki törvények 81-ik pontjában pedig az áll, hogy „Pénz-, só- és egyéb közhivatalokra zsidók ne alkalmaztassanak.” Temészetes, mert a csalás s enyves kezelésben már akkor is mesterek voltak.

Bizony bizony, elhamarkodott tény volt 1849 nyarán Szegeden, Szemere B. beszédjére, a zsidóknak a többi honpolgárokkal való egyenlőségét elvileg oly hirtelen kimondani, de még nagyobb baklövés volt a birtokvétele 1867-iki törvényét rájuk is hebehurgyán meghozni. Igaz, hogy a ki zsidó után él, vagy annak zsebéből pislog ki (köztünk is vannak ily élő példányok,) más húrokat penget; de ne adja isten! hanem ha így szaporodik s gyarapszik, pénzben, tekintélyben, birtokban stb. stb. a szemitafaj: – zsidót pártoló pártfeleim is elfogják egykor mondhatni: „Vicit judaismus: finis Hungariae!”

Most már bezárom anélkül is hosszúra terjedt soraimat, s helybeli zsidóink gyakorlatban levő machiavelli fogásairól, – t. szerkesztő úr engedelmével – majd máskor. (Kérjük, mielőbb! – Szerk.)

K-f.